

ТІ, ЩО НЕ ІСНУЮТЬ

Вельшинська
Вікторія

АНТИТИВІР2020

ТІ, ЩО НЕ ІСНУЮТЬ

Вельшинська Вікторія

Я не мала наміру пускати все насамоплин. Пливти за течією хаотичних подій – не найкращий варіант. Проте, речі, яким я ніяк не могла зарадити, змушували мене діяти саме таким чином – довіряти своє життя спонтанним ідеям. Врешті решт, я таки спакувала валізи і чекала на прибуття свого експресу.

Усе добре знайоме віддалялося все далі й далі. За вікнами потяга було лише вчорашнє. Я не могла вічно залишатися там, інакше ніколи не змогла б рухатися в майбутнє. Місце, яке було мені домом, так чи інакше втратило б для мене будь-яке значення... рано чи пізно я покинула б його у пошуках притулку... Здається, мені таки вдалося втекти, принаймні на деякий час...

ЧАСТИНА ПЕРША
ШЕРОН ГАРДНЕР

Розділ I

Все це божевілля почалося тут – у британському містечку Бейквелл, приблизно в 160 милях від Лондона, куди ми, власне, й переїхали кілька місяців тому. Мабуть, це місце і є тим самим раєм, куди мрієш потрапити, а потрапивши, ніколи не хочеш залишати. На перший погляд невеликі кам'яні будинки, обплетені рясною зеленню, були однаковими у будь-якому куточку міста і кожна наступна вулиця була точнісінькою копією попередньої. Проте тут було щось особливе, щось, що не набридало. Як на мене, ідеальне місце, для початку цієї історії.

Я ніколи не знала реальної причини того, чому ми так часто переїздили, але, відверто, я про це ніколи не питала. Моє життя завжди було сповнене вічних кардинальних змін, і як тільки я звикала, як усе змінювалось... знову і знову. Непостійність супроводжувала мене скрізь, і де б я не опинилася – вона знову зустрічала мене, розпростерши свої байдужі обійми.

До речі, мене звуть Шерон Гарднер. Називайте мене по імені, оскільки прізвище лише вкотре нагадує про те, з якого я роду, а це, мабуть, було та буде моєю найбільшою проблемою. Але про це трохи згодом. Наразі мені шістнадцять – вік, коли не надто копірсаєшся думками в минулому, бо цілком вистачає сьогоденного, і цікаво, що завтра.

Я живу із батьком на вуличці Черч-лейн у не новому, але досить пристойному на вигляд будинку, кам'яний димар якого обріс якоюсь зеленню та мохом. Все ще б нічого... ось тільки мешкали ми навпроти кладовища. Чомусь із самого початку я знала, що це була погана ідея – винайняти саме ту ділянку, дуже-дуже погана, оскільки батько знову залип у меланхолії, але з усіх сил намагався цього не показувати. Виходило у нього паскудно.

Мені нестерпно було бачити його таким... вдавано ідеальним. Він перестав бути схожим на себе колишнього, такого живого і справжнього. Мені не вистачало його ча-

сом дурнувятих жартів і простого здорового блиску в очах.

Він дуже змінився після зникнення мами. Можливо, наші переїзди – це лише батьків спосіб відволіктись від минулого, але щось мені підказувало, що не варто про це запитувати... принаймні я повинна була дочекатись слушного моменту. Проте, з моєю рішучістю, той момент, мабуть, ніколи не настане. Справа в тому, що я боялась зачіпати цю тему, оскільки найменше за все хотіла аби батько страждав, пригадуючи болісне минуле. Там, у тому минулому, була таємниця, яку я відчувала всім єством, та яка не мала для мене чітких обрисів. Від неї батько мене і оберігав. Чи то її від мене, не знаю.

Мама зникла з мого життя, коли мені було шість. Я пам'ятаю лише її ім'я. Обличчя, усмішка, запах – усе це перестало для мене існувати, мовби ніколи й не було. Не пам'ятаю і того, що саме я тоді відчувала, про що думала і чи думала взагалі. Спочатку я навіть не задумувалась, що це має видаватись дивним. Проте зараз ці думки дедалі частіше колють мій мозок. Чому я нічого не пам'ятаю? Куди поділась моя мама, адже ж вона не покинула нас і не померла? Чому в моїй голові мов би невидимий щит, який відбиває мої намагання пригадати маму і ті події. Розумієте, я просто не могла! І в батька спитати теж не могла.

Проте, в цілому, після маминого зникнення, дні минали, як і раніше, і щось у мені не могло з цим змиритись. Я вважала несправедливим той факт, що все зосталось незмінним, ніби нічого не трапилось. У нашому будинку в Техасі, де ми тоді жили, стало тихо та порожньо, а батько продовжував награно усміхатись, вдаючи, що все так і було. Але я не готова була так легко це відпустити, тим більше забути остаточно. Я підсвідомо чіплялась за єдину ниточку, що в мене лишилась – мамине ім'я, хоча було відчуття, що хтось чи щось намагається ту ниточку в мене забрати. Таке відчуття, ніби хтось вимкнув світло і залишив мене наодинці у величезній кімнаті без стін, в пошуках ліхтарика. До того ж, я не мала гарантії, що не доведеться шукати ще й батарежки.

Як на шестирічну дитину, це було трохи занадто і мені відчайдушно захотілось, щоб щось змінилось.

Дитячі бажання мають надзвичайну силу. Мабуть це тому, що діти вміють непохитно вірити, або ж вони надто наївні. Принаймні, я зрозуміла це тільки тоді, коли отримала те, що хотіла, навіть не здогадуючись про наслідки.

Пам'ятаю досі, як десь за рік потому, на емоціях, пізно вночі увірвалася в батькову спальню з криками: "Я чула маму!". Можете подумати, що бідолашній дитині поїхав дах після зникнення матері,.. що ж, можливо. Не відкидаю той факт, що це могло бути лише марення або ж надміру реалістичний сон. Проте, що б там не було, а це змусило мене пригадати мамин голос. Тоді я не зважала на те, що чути того, кого давно немає, не є нормальним. Якби я була дорослішою, то це могло б змусити мене задуматись про існування надприродного, але я була мала і страшенно рада почути маму. Та й... що неприродного в існуванні надприродного? Відтоді той голос став невід'ємною частиною моєї дитячої реальності. Я чула його все частіше, і з кожним разом дедалі більше лякала цим мого батька... Зрештою, він прийняв остаточне рішення. Звичайний збіг обставин чи здійснення мрії, проте того ж таки дня, коли я вкотре сказала батькові про голос, що долинав до мене нізвідки, ми покинули Техас... раз і назавжди. Я була просто в захваті! Декорації нарешті змінювались! Аналогічно я думала й тоді, коли ми залишили штати Нью Джерсі та Флориду.

Ми з батьком обоє звикли до переїздів, мов до старого жарту. Як там кажуть: новий день – новий дім. Наступним пунктом призначення була Англія. Я не знаю, як і чому тато так влаштував. Мабуть, тут краще без подробиць... Але кілька наступних місяців

були аж надто оригінальними. Дивним було все – від кумедної місцевої вимови до побутових нюансів, до яких довелось звикати. Спочатку нам довелося винаймати однокімнатну квартиру з крихітною кухнею та схибленими сусідами. Правду кажучи, цей період був жахливим, тому я була неймовірно щаслива, коли ми вкотре переїхали. Те, чого так прагнула колись, зараз я мала надміру. Постійні зміни і переїзди почали помалу засідати в печінки і врешті-решт достобіса вбридли. У школі я була постійно новенькою. Стрес, знаєте. Вічне пакування валіз і облаштування нового житла – теж сумнівне задоволення. Неприємні наслідки наївних дитячих бажань, які колись видавалися такими привабливими і стали мало не сенсом життя.

І ось ми тут, у Бейквеллі. Якийсь час ми знову будемо жити як усі нормальні люди. Пригнічувало, що це може бути недовго, а жаль. Мені тут подобалось. Мені хотілось уже розслабитись і мати трохи звичайних буднів. Якийсь час так і буде.

Якщо коротко про мене, навіть не знаю, що вам сказати. Уявіть собі дівчину-підлітка у задовгій як на мій зріст армійській куртці та у до блиску начищених високих чорних берцях. На голові бозна-що, та й у голові, зрештою, теж. З себе я, напевне, звичайна. Як усі. Ніколи особливо не заморочувалась над своєю зовнішністю. Стандарти краси, як і будь-які інші стандарти – це те, що цікавить мене найменше.

Іноді я нестерпна перфекціоністка, а іноді невиправна пофігістка, чим доводжу свого батька до сказу. Але він каже, що характер це ще півбідиди, а ось кулінарні навички... це уже ціла біда. Яєчня і грінки – поки мій максимум, але я не полишаю надії.

Мій батько – Норман Гарднер, у гардеробі якого були речі лише двох кольорів, був солідним чоловіком із кількома «серйозними» зморшками. Його чорний «Фольксваген» був завжди ретельно вилізаний до сліпучого блиску, проте стан робочої майстерні на горищі залишав бажати кращого. Він працював без особливого ентузіазму у місцевому бюро, а після роботи міг до півночі сидіти у своєму кабінеті на горищі.

В понеділок о пів на восьму батько, як завжди, посьорбував щойно зварену солодку каву з молоком, «милуючись» старими могильними плитами, і, скоріше за все, розмірковував про подальший переїзд. Будь-кому закортить з'їхати, якщо у тебе за вікном вряди-годи відбуваються поховальні процесії. Погода, як і вчора, була паскудною, а дощові хмари чимось нагадували брудні шкарпетки.

Пронизливе пищення будильника змусило мене зірватися з ліжка та насилу роздерти заспані очі. Я почувалася неймовірно виснаженою. Називаю це синдромом понеділка – безпричинна втома і слабкість у всьому тілі як внутрішній протест проти початку нового навчального тижня. Відкинувши з обличчя темне сплутане волосся, я пильно оглянула кімнату, аби переконатися, що безлад нікуди не зник. В кутку кімнати так і лежав рюкзак з емблемою американської футбольної команди, який я пожбурила туди ще в п'ятницю, зі спинки крісла звисала моя довжелезна армійська куртка, а в кутку стояли мої улюблені завжди начищені берці. Я ставилась до них з пошаною. Одним словом все було на свої місцях.

Швидко привівши себе до ладу і вдягнувшись, я спустилась вниз, волочачи по сходах вицвілий від спекотного сонця Флориди рюкзак.

Наш будинок важко було назвати новим. Все, що могло жахливо скрипіти – жахливо скрипіло: сходинок, дверні ручки, паркет на кухні і вікна на горищі. А ще ті пожовклі штори у вітальні, вони найбільше мені не подобались, проте скаржитися на такі дрібниці було б просто безглуздо.

— Маєш кислий вигляд. Все гаразд, Шерон? – запитав батько, вгледівши мене на сходах. Його голос звучав хрипко, майже хворобливо.

— Здається, я ще не втнула нічого дурного, отож все гаразд, – відповіла я досить

в'яло, зайшовши до кухні.

— Я мав на увазі школу, мені здалось, що останні кілька днів ти трохи дивна, – додав він невпевнено, переминаючись з ноги на ногу.

— Тату, ти ж знаєш, я не люблю цієї теми про школу, – я з докором глянула на нього, – Просто по понеділках я ненавиджу її вдвічі більше...

— Послухай, це лише...

— Тимчасово, я в курсі, – запхнувши до рота сандвіч я мовчки вислизнула надвір. Так, бувало, що наш ранок починався не дуже сонячно, але ні батько, ні я не надавали цьому особливого значення.

Здавалося, що у моїй присутності він весь час намагається поводитись природно, проте це вимагало від нього чималих зусиль. Зрештою, це неможливо було не помітити: його колись ясний погляд, що проникав, здавалось, прямісінько в душу, побляк. Глибокий низький голос здавався хрипким, а на скронях з'явилась білосніжна сивина. Інколи я думала, що він пам'ятає її по-особливому, що спогади про маму все ще з ним, тому він так страждає. З часом я лише у цьому переконалася. Але... чому він пам'ятає її, а я ні?

Зо дві хвилини я стирчала на Флай Хілл, втупивши погляд кудись далеко поперед себе. Дощ лише посилювався і я, натягнувши каптур аж на очі, пожалкувала, що залишила парасольку вдома. Вже пора б виробити звичку брати з собою парасольку завжди. Я ж в Англії, врешті-решт. Нарешті ззаду долинуло швидке чвакання чобіт, на яке я, власне, й чекала.

— ШЕРООООН!!!– заверещав завжди піднесений голос.

Зачувши це, я, саме вчасно, ступила на узбіччя, уникнувши зіткнення з рудим дівчиськом в блакитній картатій спідниці. На ній була така ж довжелезна куртка хакі та ядучо-зелені гумові чоботи, а з-за спини стирчав величезний рожевий чохол для електрогітари, яку вона завжди носила з собою. Чохол був густо обліплений аніме-значками.

Це була Має Пулман — затята гітаристка із паралельного класу. Вона без сумніву страждала на гіперактивність, через що мені було інколи важко з нею порозумітись. Має запевняла, що, керуючись здоровим глуздом та поміркованістю, ми втрачаємо динамічність життя. Я ж всіма силами намагалась переконати, що, керуючись її принципами, ми скоро втратимо саме життя. Прикро лише, що одним із її принципів було: «Начхати на людей, які намагаються тебе переконати», тому усі мої зусилля зводились нанівець. Ми з Має бачилися здебільшого на обідній перерві та по закінченню уроків, проте це особливо не пригнічувало ні її,ані мене.

Багатодітна сім'я Пулманів мешкала у невеликому будиночку на сусідній вулиці. Ми познайомилися відразу ж за кілька днів після прибуття у Бейквелл. Ми з Має легко увійшли в контакт і відразу стали подругами. Можливо це тому, що ми поважали особистий простір одна одної. Батько був радий, що у мене так швидко з'явилась подруга у новому місті, та і сам був радий приємному товариству Пулманів. Вони були гарними людьми. Щоп'ятниці він запрошував усіх їх на вечерю – це стало свого роду традицією. Пізні вечори коло тліючого вогнища, трохи підгорілий барбекю, сміх, пришиклі голоси і бренькання гітари Має – саме за це я полюбила Бейквелл якось по-особливому. Була ще причина – батько знову усміхався. Зрідка, але це краще ніж нічого. Мабуть, підсвідомо ми обоє розуміли, що знайшли те саме місце... ми були вдома.

Військова школа-інтернат для підлітків, куди мене закинула «влучна» рука долі, скидалася на непогано відреставрований старовинний маєток. Його не надто високі

стіни і димарі зі старої червоної цегли були рясно обплетені бостонським плющем та диким виноградом, а з фасаду відкривався неймовірний вид на місто. Неподалік за шкільними корпусами починався живописний лісок, що неабияк прикрашав краєвид. По обидва боки головного корпусу височіли вежі з посірілою від сонця черепицею та гострими шпилями, куди найчастіше вдаряла блискавка, доки не встановили громовідвід. Решта шкільних корпусів стояли перпендикулярно до головного, утворюючи незакінчений квадрат. Школу можна було описати тими ж словами, що й наш відносно новий будинок у Бейквеллі: «Все, що могло жахливо скрипіти – жахливо скрипіло». Лише другий корпус із басейном та столиками для настільного тенісу відрізнявся від решти сучасним ремонтом та новенькими лакованими партами. За жуйку, приклеєну до такої парти, давали довічний строк чергування у шкільній їдальні.

У дворі школи-інтернату завжди стояв шалений галас, втім нічого дивного: підлітки лупасили один одного підручниками з історії, бо вони були найгрубші, та збивали з ніг бідолашних дівчат, ще не навчених базовим навичкам виживання. Це була моя п'ята «прогресивна» школа зі зразковою методикою виховання, на яке учням було відверто начхати. Саме тому я звикла до шкільного божевілля і будь-що сприймала як цілком адекватне, навіть якщо це було далеко не так. Серед усього цього гармидеру горлала Пенні – шкільна бухгалтерка, шукаючи того, хто вкотре розтрощив крикетною биткою вікна її кабінету. Одним словом, здається, усі остаточно з'їхали з глузду. Саме з цієї причини, директоркою школи була така собі дво metroва міс Кей, яку не можливо було не боятись. Поміж учнів ходили чутки, що у своєму таємному кабінеті вона ночами вигадує нові способи покарань для порушників дисципліни, і складає списки тих, на кому буде випробовувати свої торттури. Звісно, це була суцільна маячня, безглузді страшилки для новеньких. Справедливості ради треба визнати, що міс Кей таки справляла колосальне враження, а злісні двієчники та порушники дисципліни таки мили шкільні туалети.

Загубивши Має у всьому цьому гармидері, я самотужки попленталась до третього корпусу. Розмахуючи рюкзаком, я йшла довжелезним коридором, стіни якого були густо завішані усілякою рекламою, газетами та плакатами із життя школи. На диво, настрої був ще не зовсім паскудним, враховуючи те, що мене з голови до ніг обдав брудною дощовою водою пікап директорки. Дохлюпавши до класної кімнати та всівшись за другу парту біля вікна, я взялась протирати бруднющі черевики вологими серветками. Попереду була виховна година, а це означало ще одну нудну «повчальну» лекцію міс Кей, яка повинна була повернути нас на «шлях правди та істини».

— Гей, Гарднер, – позаду мене почулось знайоме бридке гикання, – я залишила під сміттєвим баком непотрібний мотлох, то ж можеш його забрати, тобі пасуватиме. – Висока білявка, в супроводі двох дебелих дівць, зайшла до класу, демонстративно відкинувши волосся. Вигляд у неї був не найкращий. Скуйовджене вітром волосся недбало спадало на плечі, мов вуха старого спанієля, а бруднющі черевики огидно чавкали по підлозі.

— Щодня одне й те ж саме, – закотивши очі, я вдала, що не почула.

— Не ввічливо ігнорувати, Гарднер. – Чималий шматок сандвіча влучив прямісінько мені в потилицю.

Знаєте як це — діставати з волосся слизькі кільця огірків, особливо якщо ти їх ненавидиш?

До речі, щодо Мелані. Вона була пихатою білявкою зі смаглявою шкірою (вірогідно коптілася у солярії десь за містом). Найбільше в житті вона пишалася своїми півметровими підборами, на яких шкандибала мов на милицях. Я так і не дізналася, що саме подарувало їй настільки шалену популярність у школі. З початку року вона тіль-

ки тим і займалася, що активно розшукувала нову ціль для своїх сандвічів. Приблизно тоді ж їй вистачило розуму оточити себе куленепробивною стіною на ім'я Врен та Бріар – кремезними дівчатами-волейболістками. Якби не вони, я б давно натовкла її егоїстичну пику.

— Ти завжди спочатку робиш, а потім думаєш, Мел? – подумки я благала, щоб вона просто замовкла і не випробовувала моє терпіння, вже і так доведене до крайньої межі її гидкими огірками. На мить її таки заціпило – слава Богу! Випадки, коли вона не знає, що такого ляпнути, бувають досить рідко. І саме вчасно, адже до класу ввірвалася міс Кей. Триумфально показавши Мел язик, я подумки послала її під три чорти. Отже, ранок минув без особливих сутичок.

Під час уроку я старанно вимальовувала карикатуру білявки, пропускаючи повз вуха все, про що товкмачила нам міс Кей. Віддавшись своїй справі з усією пристрасстю, я й не помітила, як наді мною нависла двометрова худорлява постать директорки. Лише згодом, почувши добре знайоме хихотіння із задніх парт, я боязко підвела погляд угору.

— О, Боже, — мої долоні миттю спітніли.

— Навіщо ж так, міс Гарднер, це надто високий статус для мене, – вона була явно задоволена тим, як розгортався діалог, — Сьогодні після обіду у мене в кабінеті, – прошипіла вона, нахилившись над самісіньким моїм вухом, – І щоб без запізнь. А зараз усі вільні, – сказала вона голосніше.

Стукіт її підборів у коридорі ще з хвилину ехом відлунював у моїй голові, доки хтось із однокласників не труснув мене за плече, приводячи до тями.

— Співчуваю, Шерон, – кучеряве дівча, імені якого я досі не запам'ятала, скривило губи у дивну лінію, ніби її зараз знудить. Схоже, ця дівчина думала, що так виглядає усмішка. Я непереконливо вишкірилась у відповідь.

Перед обідом, зиркнувши на годинник, що висів на стіні у мене над головою, я зрозуміла, що у мене на все про все є лише пів години. Має уже стирчала в дверях, розмахуючи боксом із бутербродами та еклерами.

На обідній перерві ми, як завжди, сиділи подалі від решти голодних учнів, що влаштували шведський стіл у ланч-зоні.

— Хай їй вистачить клепки не показувати ту карикатуру Мел, інакше завтра вона кине у мене свою ранкову порцію вівсянки, – я проковтнула свій обід без особливого апетиту.

— Радій, що це зробить вона, а не міс Кей, – промугикала скорчившись Має, виймаючи з рота листок салату. До речі, – сказала вона з помітною цікавістю, – ходять чутки, що тебе будуть страчувати на шкільному подвір'ї сьогодні після обіду.

— Боже, звідки ти вже про це знаєш? Як це взагалі можливо, – хвиля обурення накрила мене з головою, — вона ж прошипіла це мені на вухо!

— То як, страта буде чи ні? Я би подивилася! – мрійливо розмірковувала Має. Може я б навіть склала про це якусь особливо сумну пісню... Це буде хітяра!

— Має, заткнись уже! — вдавано сердито гримнула я, хоча уже готова була розсміятись.

— То що, страти не буде? — її голос був сповнений розчарування.

Я витріщилась на неї, — Обійдешся! Шукай натхнення для свого бренькання десь в іншому місці!

Я приблизно здогадувалася до чого хилить міс Кей, влаштувавши театральну сценку тоді на уроці, але не могла стверджувати свою теорію стовідсотково. Навіть попри те,

що я не втнула нічого дурного, нам було про що поговорити. Ну... майже нічого не втнула. За винятком того, що минулого тижня у п'ятницю вона самотужки приволокла мене на руках із лісу, де я просиділа мало не до вечора, чекаючи, коли припиниться злива. Звичайно, вона влаштує мені допит, на половину запитань якого я не знатиму, що їй казати. Доведеться щось вигадувати. Врешті-решт, це лише розмова з директоркою...

— О-о, про вовка промовка, – Має кивнула у бік входу, звідки на нас насувалася директорка, наводячи жах на голодних учнів у ланч-зоні.

— Дай Боже ноги, а чорт колеса, – побачивши її, я спробувала налаштувати себе на позитивний лад, але намагання мої були марними. Тим часом міс Кей підійшла до нас впритул, дивлячись згори вниз. З такого ракурсу вона скидалася на потойбічне чудовисько з подвійним підборіддям.

— Має, — пробурчала директорка, мов живіт голодного дракона, – залиш нас із Шерон наодинці, — вона так вишкірилась, що знизу мені було видно її піднебіння. Має цього тільки й чекала, – Сподіваюся, це не остання наша зустріч, Шерон, – скорчивши трагічне обличчя, як у поганеньких акторів в другосортних серіалах, Має попрямувала до виходу, вдаючи, що витирає гіркі сльози, раз-у-раз поверталась до мене і кидала стражденні погляди, ледве не лускаючи зі сміху.

— Та котися уже! — прошипіла я їй услід, а тоді повільно перевела погляд на директорку.

— Що ж, — міс Кей вкотре роззирнулася чи нікого немає поблизу, — може трохи прогуляємося?

Розділ II

— Вибач, що тобі доводиться все це терпіти, враховуючи те, що ти й так не у захваті від нової школи, – міс Кей йшла поруч, уважно розглядаючи мої чоботи. Подібні вияви турботи та співчуття давались їй не легко, а мене й взагалі лякали. Хто ця жінка і куди вони поділа стару-добру гаргулю міс Кей?!

— Пусте, — я намагалася здаватися байдужою, хоча всередині відчайдушно хотіла, щоб ця розмова скоріше закінчилась.

— То... ти вже знайома з Лудо? – запитала вона зненацька, а тоді глянула на мене так, ніби це було чимось більшим ніж запитання.«Що? Не цього запитання я чекала!» — подумки здивувалась я.

Ще б пак! Саме з Лудо були пов'язані події останнього тижня, від яких я досі не могла прийти до тями. Я думала, що відповісти міс Кей, ретельно підбирала слова.

— Він трохи не такий, як всі. Аж надто...

— ... самотній, — закінчила мої слова міс Кей, — Так і думала, що ти це скажеш. Ви чимось схожі, – на її вічно серйозному обличчі розцвіла широка щира посмішка. Від здивування у мене відвисла нижня щелепа, а очі повилазили аж на лоба.

Лудо Редмур – завжди самотній хлопець, який більшість часу просиджував у бібліотеці, де ми і познайомились. У цій школі він був єдиним, у кого не було сім'ї, круглий сирота. Його зарахували до військового інтернату в рамках соціальної програми. Перше, що вирізняло його з-поміж усіх – він ледве не жив у шкільній бібліотеці. Книжки були його сім'єю. Друге – Лудо ніколи не носив форму, навіть попри те, що тут вона вважалася обов'язковою. І третє – ми якось відразу знайшли спільну мову. Він сприймав мої слова серйозно. Коли я сказала йому про зникнення мами, він зиркнув на мене якось тривожно і гостро, а потім зізнався, що те ж саме відбулося з його сім'єю. За всі

ці роки мені вперше трапилась людина, з якою я могла про це поговорити без страху, бути визнаною за божевільну! В свою ж чергу, я була першою, кому він розповів правду...

Сталося це минулого тижня у п'ятницю, коли я вкотре заскочила до бібліотеки, аби його навідати. Лудо, як завжди, сидів на підлозі посеред височенних книжкових стелажів, схрестивши ноги. Його очі невідривно бігали рядками товстелезної книги. Навіть тоді, коли я, гупнувши дверима, вдерлася в його особистий простір, Лудо лише здмухнув з обличчя сірувате пасмо волосся, ні на мить не відірвавши погляду від пожовклих сторінок. Демонстративно прокашлявшись, я кинула оком на гору книжок, що височіла на хиткому дерев'яному ослінчику. З цього моменту мною керувало щось значно грандіозніше за поміркованість, все тіло мимовільно хитнулось вперед, на обличчі завмерло очікування, а клубок тамованого сміху підкотив до горла. Крутнувшись на місці, я штовхнула кривенький ослінчик ногою і гора книжок, описавши дугу у повітрі, полетіла прямісінько на Лудо.

За якісь лічені секунди трапилось кілька подій одночасно, яким я досі не можу дати логічного пояснення. Я нерухомо зависла у повітрі в кількох дюймах над підлогою, ніби прикована до стін бібліотеки невидимими путами. Я цілком реально відчувала їхню вагу на собі, чула, як холодні ланцюги, що довгими зміями тягнулися від моїх рук, вдарялись один об одного, створюючи моторошний дзенькіт. Я сахнулася, почувши його, і в німій паніці борсалась у дивних невидимих путах, зависнувши в просторі. В цей же момент переді мною, охоплена шаленством друга я, легковажно спостерігала як книжки з гуркотом падають на те місце, де щойно сидів Лудо, але... справа в тому, що його там не було. У бібліотеці не було нікого, окрім мене та моєї копії. Усе це було якимось химерним, ніби... дві різні події із паралельних варіантів квантової реальності злилися до купи, співіснуючи прямо тут і зараз. Щойно перша книга вдарила об долівку, як пута сповзли і я гепнулася додолу, а моя копія безслідно зникла, натомість переді мною з'явився Лудо. Він дивним чином зник та ті кілька секунд, а зараз стояв навпроти, мовби взагалі нічого не сталося. Тільки моє серце шалено калатало у грудях, з явним наміром вискочити з тіла геть через горлянку.

— Поясниш? – ледве вимовила я, після того, як до мене повернулася здатність розмовляти.

— Це буде важко, але я спробую.

— Чому я щойно повисла в повітрі? Це взагалі піддається логічному поясненню? Хто з нас двох божевільний, чи обидва? Що тут, в біса, відбулось? – скручувалась я у якусь пружину, яка зараз вибухне.

Хапнувши ротом повітря і перевірши погляд на Лудо, я, нахмурившись, якийсь час вдивлялася в його обличчя. Очі Лудо, схожі на аквамарин, були якимись аж надто спокійними. Не вірилося, що у цьому хлопцеві із бібліотеки могло бути хоча б щось, що породжує незрозумілий страх. Але... варто було мені згадати дзенькіт тих невидимих ланцюгів, як тіло з голови до ніг вкривалося сиротами.

— Гаразд, все по порядку. Кажеш, що втратила спогади про маму?

— А це тут до чого?

Але, здається, він знову проігнорував моє запитання, – А ще мене цікавить, чи у твого батька є ось це, – Лудо дістав із кишені старий кишеньковий годинник на позолоченому ланцюжку.

В той момент я недоречно розреготалася. Схоже, що він очікував на будь-яку реакцію, проте аж ніяк не на таку. Коли приступ раптового сміху нарешті урвався, я відповіла:

— Цього металобрухту у нас ціле горище.

Здається мої слова його всерйоз стривожили і він стрельнув на мене скоса. Було дивно, що вперше я не розуміла його слів чи бодай натяків, адже кого-кого, а Лудо я розуміла з півслова.

— Дивно, що ти не знаєш ким була твоя мама.

— Як я повинна знати, коли все, що пам'ятаю – її ім'я?

— Тобто ти навіть ніколи не запитувала у батька?

— Все це... важко пояснити, – всілась я біля нього, підібгавши ноги.

— А легенда про Хроноса – бога часу? Ти її теж не чула?

— Ти можеш пояснити, який в біса зв'язок між моєю зниклою мамою, цією залізкою, – я ткнула пальцем в годинник, – тим, що я щойно висіла в повітрі по твоїй милості, та легендою про Хроноса? Кажі вже щось путнє, бо я втрачаю терпець!

— Я й намагаюся зрозуміти, що з всього цього є для тебе незрозумілим, – пояснив Лудо досить спокійно.

— ВСЕ!

— Шерон, — Лудо зробив паузу і повільний вдих-видих, щоб заспокоїтись, чи, може, щоб заспокоїлась я. Це трохи спрацювало. – Шерон, – повторив він з притиском, – якщо твоя мама й справді зникла, то, думаю, ти маєш право знати чому. Є дещо, що стало причиною цього, – на цей раз він говорив цілком серйозно, що змусило мене таки замовкнути.

— Дещо? – перепитала я, намотуючи потертий ланцюжок годинника на палець. Тільки зараз я помітила тоненьку різьбу на бронзовій кришечці, виведену явно вручну. Це було ім'я, – Грейс? То це твоя...

— ... мама. Вона зникла три роки тому. Цей годинник – останнє, що вона залишила, останнє, що створила власноруч, прекрасно розуміючи, що безслідно зникне за лічені хвилини, – Лудо висмикнув із моїх рук годинник, особливо не акцентуючись на словах, але побачивши мій спантеличений погляд, трохи пом'якшав, – Вибач... щось я трохи... не важливо...

— Ти пам'ятаєш її?

Лудо лише заперечно похитав головою, – жахливо, скажи? Немов хворієш Альцгеймером у свої сімнадцять. Пам'ятаю лише її ім'я. А от батька зовсім не пам'ятаю. Його годинник...розбився. Так вже воно є. Сказати, що це спогади, було б не правильно, адже їх просто не існує. Це той випадок, коли можна гадати вічно... схоже, що є щось значно сильніше. Мабуть, це усвідомлення того, що ніщо не вічне... навіть спогади крихкіші за осінні листя. А воно, це усвідомлення, приходить лише після втрати чогось справді важливого...

Я уже була хотіла залишити його наодинці, але він вмить став колишнім.

— Я не втратив її остаточно, доки пам'ятаю ім'я. Але водночас це робить мене дуже самотнім. Один єдиний спогад про того, кого вже не існує, може залишити глибоку рану, яка загоїться лише тоді, коли спогад зникне. А отже боліти вона буде ще довго, оскільки я поклявся зберегти у пам'яті хоча б щось...

Я майже нічого не второпала. Питання посипались з мене, як град. Я була цілком свідома того, що кожне з них завдає болю, бо кожне з них боліло мені так само. Вперше в житті я дозволила собі ставити питання і чула на них відповіді, химерніші за які годі й уявити.

Я не могла не ставити запитань, оскільки вони – ключ до інформації, якої я так прагнула і на яку чекала цілих десять років!

— Тобто, вона знала, що повинна зникнути? Як це?

Не можливо було не помітити, що мої слова застали його зненацька. Він довго крутив

у пальцях потертій ланцюжок годинника. Здається, минула ціла вічність перш ніж він знову заговорив.

— Гарзд. Давай з самого початку. Є один міф. Легенда. – від зиркнув на мене, чи я слідкую за його думкою. – Колись, коли світ ще був молодим, і людські племена лише почали зароджуватись, маючи за предків самих богів, кожне плем'я чи клан мали своє призначення. Від Хроноса, прадавнього бога часу, також започаткувався один народ. Вони були хранителями, оберігали плин часу від стороннього втручання. Час мав іти своїм ходом, події повинні були відбуватись без змін, кожна як наслідок попередньої, як логічна послідовність думок і дій людей. Це був Непорушний Закон. Кожен член клану був наділений особливим даром – силою, з допомогою якої міг слідкувати за дотриманням Закону. Проте і нащадки богів були просто людьми. З роками їхня божественна натура все більше набувала звичайних людських рис. Вони прагнули влади і почувалися могутніми, володіючи надзвичайними силами. Зрештою, в клані почалась ворожнеча і він розколовся навпіл. Два наймогутніші роди стали на чолі ворогуючих сторін, одна з яких відстоювала Закон, а інша прагнула прибрати всю владу і контроль над часом до своїх рук.

З цією метою вони створили щось на кшталт біологічної зброї – мітки часу, зараженої мовби смертельним вірусом. Поява такої мітки для членів клану була фатальною. Точного механізму дії міток я не знаю, але вони запускали зворотний відлік часу, по закінченню якого... ти просто зникаєш. Зниклі буцімто потрапляли у безодню, де плин часу просто не існує, а отже й шляху назад також. Про них просто забували, спогади про них стиралися з пам'яті всіх хранителів, хто їх знав. Знаєш, як кажуть – людина живе, поки про неї пам'ятають. Так от, зниклі переставали існувати, як і не було, бо про них ніхто не пам'ятав.

Протидії міткам не існувало, ніхто не знав, як зупинити епідемію зникнень чи запобігти їй. Єдине, на що могли сподіватись заражені – залишити хоч якусь пам'ять про себе. Для цього вони почали створювати кишенькові годинники, як символи свого клану. На них вони викарбовували свої імена, які ставали єдиною ниточкою, що зв'язувала їх з пам'яттю рідних та нащадків. Можливо, вони сподівались, що хтось колись знайде протидію до тієї пошесті чи навіть зможе витягнути їх із безодні часу.

— Ось така історія! – вдавано піднесеним тоном сказав Лудо і, повернувши голову й звівши брови догори, впірівся в мене, очікуючи моєї реакції.

— І-і-і?... – мій голос був сповнений роздратування. Я відчувала, НІ, я була впевнена, що Лудо навмисне обірвав розповідь на піку її розвитку.

— Все зрозуміло?

— Авжеж, – я байдуже зітхнула, чим неабияк його здивувала, – Врешті-решт, це лише міф, чи не так? – Я піднялась і широким кроком подалась до виходу, почувши дзвінок на останній урок, але рука Лудо тут таки вхопила мене за зап'ястя.

— Ще не все! Ти думаєш я би став розповідати тобі старі легенди, не маючи на увазі дещо важливіше? Ну давай, думай, воруши мізками! Твоя зникла мама – вірусні мітки – кишенькові годинники – твій батько, що зберігає їх на горищі – легенда про бога часу... Хіба ти не бачиш тут зв'язку? Клан справді існує, і ми з тобою – його частина. Ті ланцюги і часовий зсув – моя природна сила, вроджена особливість. Про твої здібності поки що нічого не знаю. А щодо клану, то його члени і досі продовжують зникати, бо протидії міткам немає дотепер. А кишенькові годинники із викарбованими іменами – це все, що від зниклих. Ніяких слідів у історії, жодних речей чи фото – лише годинники, що мовчать. Імена тих, кого вже не повернути, залишаються у нашій пам'яті. Це все ж краще, ніж зовсім втратити їх. Можливо, твій батько знав багатьох членів клану, тому і колекціонує на горищі весь цей «мотлох». Він лише хоче зберегти хоча б щось... Припускаю, приречені на зникнення віддавали йому свої годинники на збе-

рігання, а більшість дісталась йому у спадок ще від попередніх поколінь членів клану хранителів часу.

— Отже, ти це серйозно? – я повільно позадкувала до дверей, цілком певна того, що у цього хлопця поїхав дах.

Сама не розуміючи як, я вилетіла із бібліотеки і побігла стрімголов сходами донизу, розпихаючи направо й наліво усіх, хто не встиг відскочити сам. Проігнорувавши табличку «Зачинено» на дверях запасного виходу зі школи, я штурхнула їх ногою, і ті, слухняно відчинившись, випустили мене на задній двір, де я могла нарешті остудити мозок ковтком свіжого повітря. Зачекавши доки Пенні – багатостраждальна бухгалтерка, зникне за рогом, я хутко шмигнула до лісу, що за школою. Мені дуже треба було трохи побути на самоті. Мені треба було обміркувати все, що щойно трапилось і все, що я почула. Голова палала. Мені, напевно, потрібен лікар. І тому Лудо теж. На дворі ХХІ століття – який, у біса, Хронос!

Я поступово заглиблювалась в гущавину лісу і власних думок.

Блукаючи туди-сюди під зеленими кронами, я намагалася остаточно перетравити те, що розповів Лудо. Цікаво, в мене пар вухами не йде? Бо мої мізки потужно кипіли від передозування інформації, та ще й такої... оригінальної, м'яко кажучи. Я вместила під якимось деревом, відчуваючи спиною його вогку рапаву кору. Закинувши голову і обхопивши коліна руками, я намагалася сповільнити перегони думок в своїй голові, спостерігаючи за тоненькими променями світла, що вперто пробивались крізь лісову пільму, проникаючи через густі крони. В повітрі стояв аромат м'яти і якихось грибів. Чути було тільки звуки лісу – шум вітру у верховітті та вереск сойки звідкись здалеку. А от шкільний шум і метушня залишилися десь далеко. Напевно, я відійшла від школи набагато далі, ніж гадала.

Випроставшись, я вкотре вдихнула цей божественний аромат. Він ніби зціляв від усього цього божевілля. Думка про повернення назад викликала у мене раптову слабкість у всьому тілі, тому я вирішила дати собі ще трохи часу. На щастя, я непогано орієнтуюся на місцевості, тож без страху і сумнівів подалася іще далі вглиб лісу, вголос проклинаючи кропиву.

Та йшла я недовго. Чагарі якимось раптом порідшали, кущі папороті стояли останнім блок-постом перед дуже симпатичною світлою лісовою галявиною. Коли мої очі звикли до яскравого світла, я розгледіла обриси кленів і кремезних дубів. Покручене гілляччя трухлявого дерева, яке потонуло у високій траві, нагадувало скелет якоїсь величезної істоти. Тут було аж занадто тихо – ідеальне місце аби остаточно з'їхати з глузду. Я зробила ще кілька кроків вперед і опинилася прямісінько у центрі галявини. Навряд чи когось збентежила моя відсутність у школі, а навіть якщо й так – навіряд чи мене стали б шукати, тим паче тут. З такими думками я відкинулася на м'яку траву, яка приємно лоскотала шию і руки. Сьогодні сонце сяяло якимось по-особливому. Здається, востаннє мені було так тепло ще під сонцем Америки.

Якийсь час я лежала нерухомо, пригадуючи коли там той сезон кліщів. Раптом, десь поблизу я почула чийсь кроки. Я не мала жодних сумнівів щодо цього, адже перед тим чула лише власне дихання і ледь чутний шелест дубових крон. В голові, як грім серед неба, вплив образ міс Кей, але я тут-таки відкинула цю думку. Я обережно вистромила голову з трави, сторожко прислухаючись. Як на зло, звідки не візьмись, раптовим зірвавсь вітер, а темні набундючені хмари заповзли у простір між кронами і повисли над головою, серйозно погрожуючи дощем. Приїхали... Я взялася нишпорити у траві у пошуках армійської куртки, але раптом пригадала, що залишила її у шкільній бібліотеці. Доки я ось так повзала рачки, важкі краплі дощу почали боляче гамселити по голові. Я хутко шмигнула у бік дерев, високо піднімаючи коліна, аби не в'їхати носом у мокру землю.

Назовні почалася справжня злива. Я її чула і про силу її могла лише здогадуватись. Тут, під масивними кронами, земля, схоже, ніколи й не бачила справжнього дощу. Вона ще видихала недавнє тепло, але холод почав підкрадатись до мене і за мить кінчики пальців почали дубіти. Я перестала їх відчувати. Раптом, голова з невідомої причини пішла обертом, коліна самі собою підкосилися, і я впала на сиру землю поміж товстелезного коріння. Напевно, мої нерви дали збій від сьогоднішніх емоцій та хвилювання. Підібгавши ноги, я обняла їх руками, схиливши голову на коліна, і почала повільно провалюватися у якесь забуття.

Раптом я знову почувала їх – кроки. Тепер вони лунали чіткіше, хоча лісовий дерен пом'якшував їх. Здавалося, що з кожним кроком цей хтось все ближче, ніби переслідує мене. Було до біса моторошно. Серце калатало у грудях, мов навіжене. Хто б це не був, але він знав про мою присутність.

Я думала, що віддам Богу душу, коли шурхіт давно опалого листя по той бік дерева раптово перервався хрипким диханням незнайомця. Як я хотіла, щоб це мені лише примарилось, як нічний кошмар...

Минуло, здається, лише кілька хвилин, проте мені здавалося що я ось-ось посивію. Руки нервово трусилися, мов у передсмертних конвульсіях. Одна половина мого мозку наказувала панічно бігти з цього моторошного місця, друга половина з нею погоджувалася, проте та мізерна частинка, де ще лишився здоровий глузд, веліла мені сидіти на місці і просто чекати. На що чекати я, звичайно, не мала зеленого поняття. Так далі бути не могло. Ця мовчанка ставала нестерпною і починала тиснути на вуха. Я вирішила будь-що почати діалог, не маючи ні найменшої уяви про що можна безпечно говорити в лісі з невідомо ким. На щастя, незнайомиць позбавив мене необхідності підбирати якісь незграбні слова. Він почав першим.

— І як воно – знати усе це? – його голос був спокійним і якимось монотонним, позбавленим інтонації.

Судячи з цього голосу, за моєю спиною був лише підліток, і, хоча від цього мало полегшати, проте чомусь було навпаки. Здається, божевілля продовжувалось, всупереч моїм сподіванням. В цьому місті всі схиблені, чи як?

— То ти один із них? – промимрила я, вичавлюючи з себе кожен звук.

— Я один із вас, – почулося у відповідь.

Я була майже певна, що він посміхається. Йому смішно? А мені зовсім ні! То все це правда? То я, якимось чином, потрапила у вир якоїсь міфічної маячні, яка виявилась цілком справжньою? Що це може означати? Що я... заражена якимось древнім вірусом, чи що б то не було?

— Це означає, що ми обоє приречені? – останні слова я вимовила майже жалісно. Я тільки зараз збагнула, що на мене, можливо, чекає прикра участь – безслідно зникнути, якщо все, що розповів Лудо – правда.

— То хто ж ти, якщо не секрет? – я намагалася говорити якомога невимушеніше, – Хто ти є?

— Я сказав, що один із вас. Хіба цього не достатньо?

Звісно не достатньо! Він явно не договорює, причому щось дуже важливе! З мене було досить загадок на сьогодні, я вирішила ставити питання руба і будь-що покінчити з недомовками. Хай уже та правда вивалиться на мене всією своєю вагою. Я відчайдушно захотіла знати все! Я вирішила підійти до запитання з іншого боку.

— Тоді звідки ти знаєш, що я з того самого клану?

— Хіба це не очевидно?

Це було вже занадто, навіть для мене. Я не була готова до того, що цей діалог так швидко заведе мене в глухий кут і я не отримаю чіткої відповіді на жодне зі своїх за-

питань. Якийсь час я думала, що сказати, але він вкотре мене випередив.

— Чому ти тут?

— Тобто?

— Все ще сподіваєшся, що це якийсь жарт? Хочеш знати, хто я і звідки? Якось дізнаєшся більше, але не сьогодні.

Гострі слова, наче дротики дартс, влучали прямісінько в мої останні нервові клітини. Я мовчала. Що я повинна була йому сказати?

— Ніщо вже не стане колишнім, Шерон, ти вже мала б це зрозуміти. Відсьогодні твоє життя перетвориться на вічну втечу невідь від кого і невідь куди. Ти будеш довіряти своє життя Бог-зна кому, а мене боятимешся. Щодня все більше дізнаватимешся, що ти особлива, і що ти не одна така, і це лякатиме тебе настільки, що ти будеш не в змозі мислити об'єктивно. І, яка іронія – ти забудеш мої слова, як тільки... гаразд – це не важливо. Якось дізнаєшся більше, але не сьогодні... не сьогодні...

Я відчула, як темна пелена затьмарює очі. Все навколо опинилося мов у густому тумані. Я не знала день зараз чи ніч, але хіба це важливо, коли все довкола тебе охопив непроглядний морок? Шия ослабла, а голова здавалася надто важкою. Навіть закрити очі було понад мою силу. Переді мною замигтів людський силует. Він з'явився з-за дерева – такий нечіткий і розмитий. Чи то через туман, а може через пригнічення зорової функції, я не розгледіла його обличчя – переді мною була розмита бліда пляма, кольору крейди. Той, чийого імені я так і не дізналася, простягнув свою руку до мене, затуляючи долонею мої затуманені очі, і все зникло у суцільній темряві.

Розділ III

Я лежала горілиць. По щоках стікали краплі холодного дощу. Тіло задубіло від скаженої холоднечі, проте, незважаючи на це, я змусила себе підвестись на ноги, усвідомивши, що відлежуюсь у чималій калюжі. Ще я зрозуміла, що я була посеред тієї ж таки галявини, оточеної кленами і дубами.

«Це був... лише сон?» – питання пролунало досить риторично. Я, здається, розімліла під сонцем і заснула тут, проспавши початок дощу. І все це ... мені приснилось, слава Богу! Хух, не все так зле, як я уже подумала, але питань в мене не поменшало. Ігноруючи шалену зливу та мокрую брудний одяг, я спрямувала погляд угору: до розлогих крон, у яких свистів крижаний вітер, до неба, яке перетворилося на сіру пелену із хмар. Суцільна стіна дощу ніби відгороджувала це місце від решти світу, тим самим повертаючи мене до реальності.

Потрібно повернутись. Потрібно перевдягтися в сухе. Потрібно поговорити з Лудо. Ці думки змушували мене швидше перебирати ногами у розмоклій багнюці. Я не хотіла навіть уявляти, що творилося усередині моїх чобіт. Вони жахливо чавкали, вгрузаючи в землю, лишаячи в ній глибокі сліди, які тут таки заповнювались водою, утворюючи маленькі брудні калюжки. Така прогулянка дуже виснажувала.

Нагода перевести дух з'явилася лише тоді, коли над моєю головою знову опинилася зелена парасолька з дубових крон. Викручуючи волосся, мов кухонну ганчірку, я на мить отетеріла: поміж коріння, що утворювало безкінечну решітчасту сітку на лісовому ґрунті, виднілися сліди. Їх ще не остаточно замулило, проте візерунок підосви таки добряче підтопило. Невже весь цей час я безрезультатно тинялася по колу, мов стара шкапа? Розчаровано закотивши очі, я зрозуміла, що заблукала. Раптом по голові немов гепнули сковорідкою – на мене зійшло прозріння. Хлопець, якого я бачила уві сні..! То це було насправді? Я труснула головою, відганяючи безглузді думки.

Я намагалася мислити тверезо, але геть усе, що спадало на думку було над міру не логічним. Мої очі машинально зиркали туди-сюди, проте це ніяк не прояснило ситуацію. Цей день не був нормальним від самого початку. Ніщо з усього цього не було схожим на правду, на стару добру реальність. Це навіювало на мене безліч гнітючих думок про те, що я таки з'їхала з глузду – обнадійливо. Навіть зараз я не була певна в тому, що не сплю. Найкращим рішенням було просто піти і переконатися у всьому на власні очі. Я попленталась доріжкою зі слідів, що губилася десь далеко у темряві, а потім знову вигулькувала з-поміж товстого коріння.

Якийсь час я стояла мовчки. У цілковитій тиші я чула, як мені тенькає у вухах від пульсації крові у венах. Жахливо розколювалася голова. Моє дихання зривалось.

Я сіла навколішки там де закінчились сліди – під старезним дубом, рясно обплетеним зеленим плющем, під кроною якого ніколи не побачиш неба. Це було те ж місце, де я побачила уві сні свого дивного незнайомця. Поміж коріння лежало щось маленьке, мені не знадобилося багато часу, щоб впізнати що це. Це був татів кишеньковий годинник, точніше те, що від нього залишилось: побитий вщент, понівечений, більше не потрібний, а на бронзовій поверхні кришечки виднілось тоненько вирізьблене ім'я моєї мами.

Я не плакала, а мала б... Просто мої емоції кудись зникли. Але я точно знала, що тепер відшукати їх буде дуже важко. Якби ж це був лише сон, але це була правда, яку я не повинна була знати... принаймні не зараз. І що найгірше... я знову почула її голос. Він, здавалось, лунав з усіх напрямків, проте насправді це було лише в моїй голові. Хоча, тепер щодо цього я мала певні сумніви.

Я чула маму востаннє того дня, коли ми з батьком покинули Техас – навіть не сподівалася почути її знову. Але зараз... це було щось інакше... Голос лунав настільки чітко й виразно, ніби мама була просто тут, за деревом. Вона промовляла лише моє ім'я, але цього було більш ніж достатньо. Я не хотіла йти звідси, здавалося, варто ступити лише крок, і шурхіт листя заглушить її голос. Байдуже, що злива, байдуже, що одяг наскрізь просякнув брудною водою, мені було однаково... я знову чула її, вперше за стільки років настільки реалістично чула це марення, хоча, хто його знає, що воно насправді...

Намацавши в кишені мереживну хустинку, я загорнула в неї годинник, якщо це можна було так назвати. Дрібні уламки скельця ранили шкіру, залишаючи тоненькі порізи. Здається, відчуття болю зникло разом із емоціями. Серед побитого скла та погнутих пластинок бронзи був зім'ятий крихітний клаптик паперу. Незважаючи на заціпенілі пальці рук, я обережно розгорнула його. На мить до мене повернулося гірке відчуття внутрішньої порожнечі, від чого на очі навернулись сльози. Літери попливли перед очима, не даючи належним чином прочитати один єдиний рядок – схоже на дислексію. Я втерла сльози рукою і голосно шморгнула носом. Почерк, яким були виведені досконалі тоненькі літери, здавався мені знайомим, але водночас й зовсім ні. Так могла писати тільки вона... Я не успадкувала мамин почерк.

Я люблю тебе, Шерон

В цю мить сили покинули мене остаточно і я таки нарешті знепритомніла.

Я не пам'ятаю яким чином дісталась до школи, та коли отямилась, то була саме в ній, а точніше у медпункті, через відчинені навстіж вікна якого долинали знайомі звуки вечірнього міста, котрі уже не глушила дика злива, і запах мокрого після дощу асфальту. Шкільна медсестра місіс Стімер стурбовано глянула на мене, помітивши, що я розплющила очі.

— Все гаразд, дорогенька? Тобі уже краще? – запитала вона дуже лагідно. – Міс Кей принесла тебе непритомну і наскрізь мокру. З тобою щось сталося?

Міс Кей? Як міс Кей?! Лише цього мені бракувало! Я чемно подякувала медсестрі, запевнивши, що зі мною все гаразд. Вона кинула на мене ще один стурбований погляд, але затримувати не стала.

Я всілась на лаві на шкільному подвір'ї, знову залитому останніми на сьогодні вечірніми променями сонця, що вирішило не на довго визирнути і втішити містечко після зливи. На щастя, мої черевики більше не потопали у в'язкому болоті, з голови не лився безкінечний водоспад з дощової води, а моя тепла армійська куртка, вочевидь принесена кимось із бібліотеки, знову приємно зігрівала тіло. У долоні я все ще сти-скала мереживну хустинку із моїм маленьким понівеченим скарбом...

Темні хмари повільно пливли небом кудись далеко на північ. Звуки долинали до моїх вух ще чіткіше: далекий стук коліс потяга, тихе поскрипування старого вітряка, небесна мелодія церковних дзвонів... Прислухавшись до всього цього я відчула, що досі живу, живу точнісінько так як учора, неважливо, що приніс мені цей день, адже, якщо мислити об'єктивно – все залишилось колишнім. Адже так?..

Намагалася не думати, адже від цього вже нудило. Чималим досягненням було вже те, що я перестала шукати у всьому логіку і здоровий глузд – варто звикати до усього цього. Поки я, жмурячись, дивилась за обрій, чиясь тепла рука торкнулась мого плеча. Від несподіванки я різко розвернулася, вмазавши ліктем бідолашному Лудо.

— Це був удар нижче пояса, – простогнав той, скорчившись від болю, – В прямому сенсі!

— О Боже мій, ти цілий? Мені...якось допомогти? – кинула я винуватий погляд.

— Не розмахуй ліктями, цього буде достатньо. І ще дещо, нам треба поговорити. Його обличчя враз посерйознішало, а очі стрельнули у бік темної стіни дерев.

— Що там?

— Здалося, що... ай, забудь, – так нічого толком не пояснивши, Лудо без всяких попереджень вхопив мене за руку і кудись потягнув.

Я так нічого й не зрозуміла – куди він зірвався і навіщо. До того ж, я й справді забула, що й сама хотіла з ним поговорити. Мені доводилось майже бігти, аби встигнути за ним. Я намагалася не зважати на те, що мої пальці починають бути схожими на баклажани, від чого рука, стиснута пальцями-лещатами Лудо, уже могла б послужити реквізитом у фільмі жахів. Спостерігаючи процес відмирання тканин, позбавлених циркуляції крові, я, не помітивши як Лудо раптово зупинився, з розгону налетіла на нього. Сила інерції повалила нас обох додолу на купу опалого листа.

Після жорсткого приземлення я, на якийсь час, знову осліпла. Земля піді мною не-природно коливалася то вверх то вниз, а під самісіньким моїм вухом знайомий голос чітко і дуже спокійно промовив:

— Шерон,.. злізь з мене.

Я тут-таки прозріла. Здається, куртка накрила мене з головою під час падіння. Спершись на лікті, Лудо дивився на мене знизу вгору якось беземоційно. В даній ситуації згодились би хоч якісь емоції для розрядки обстановки, та Лудо був як камінь. Я б могла очікувати побачити його в цю мить будь-яким, проте аж ніяк не таким. Поки я про це думала, він глибоко вдихнув, взяв мене руками за плечі і скотив на землю.

— Боже, дівчино, ти ж, наче, й невеличка, а штовхаєшся, як вантажівка!

Я продовжувала безбожно тупити і мовчки кліпала на нього очима.

— Та що з тобою коїться?! – він роздратовано труснув мене за плечі, трохи приводячи мене до тями, – Ти сама не своя! – на цей раз гострі нотки роздратування безслідно зникли, натомість його голос був якимось збентеженим.

— Я... в порядку, – слова пролунали невпевнено, навіть якось фальшиво.

— Авжеж, авжеж, – Лудо якусь хвилю вивчав вираз мого обличчя. Кутики його губ вигнулись у ледь помітній посмішці. Він випростався, струшуючи з волосся пил, і простягнув мені руку.

— Вибач. Це все через мене?

— Все не так, – голос вкотре мене підвів.
Які жалюгідні слова... Здається, я не вмію брехати переконливо. Змірявши його поглядом, я витріщилась на його простягнуту руку, не знаючи, що слід робити у такому випадку.

— Не гальмуй, – мовив Лудо, переводячи погляд то на моє спантеличене обличчя то на свою простягнуту руку, – Ти випадково не влетіла головою в якесь дерево там у лісі? – мало не пирхаючи зі сміху процідив він крізь зуби.

— Дуже смішно... – я нарешті вхопилася за його руку.

— Тоді що, – не вгавав він, – ти робила у лісі стільки часу?! – додав він, коли я нарешті звелась на ноги, обтрушуючись від листя.
Я набрала повні груди повітря. Що ж, якщо він так наполягає...

— Я... думала.

— Не морочи мені голову, – Лудо закотив очі.

— Але потім, – на мить я завагалась.
Чи варто говорити йому про зустріч із незнайомцем та кишеньковий годинник? Проте, він перервав мої роздуми.

— Потім? Що ти бачила, Шерон, я серйозно?!

— За мною, здається, стежили.
За якісь лічені секунди в його очах промайнуло безліч емоцій, багато з яких я побачила у нього вперше.

— Який він?

Від здивування я звела брови.

— Я не казала тобі, що це був він, як ти?..
Зіниці Лудо звузились до неможливості. Він помітно нервував і йому не вдавалось це приховати, попри намагання.

— Лише припущення, – відрізав він.

— Я не бачила його обличчя, лише чула голос, – відповіла я після невеликої паузи,

— Він був такий... крижаний, – я мимоволі здригнулася, прокрутивши той образ у своїй голові, мов стару касету.
Лудо не дихав. Мені здалось, що він ось-ось віддасть Богу душу.

— Він говорив тобі щось?

Лише зараз я усвідомила, що майже не пам'ятаю нашої розмови під деревом. Все було нечітким, розмитим, як і його постать. В голові виринали лише окремі слова, позбавлені будь-якого змісту. Я зморщила чоло, намагаючись пригадати хоча б щось.

— Ну?

— «І як воно – знати усе це?» – процитувала я, імітуючи крижаний голос, – Ще він запитував чому я тут, так ніби це його стосується, – я відвела погляд, аби Лудо не побачив у них крихту несказаного.
Стискаючи у кишені хустинку з уламками бронзи, я хотіла переконати сама себе, що маю право на особисте.

— Це все пояснює.

— І що саме?

— Те, що він один із клану, але навіть це не викликає до нього довіри, – Лудо все ще здавався схвильованим, він чогось недоговорював, як і я. Можливо, йому було відомо набагато більше... Все знову повторювалось. Ця розмова зайшла у глухий кут, як і наш діалог із незнайомцем. І хоча я розуміла, що чиню дещо егоїстично, але не мала вибору.

— Ти знаєш ще щось, – це було радше не запитання, а констатація факту.

— Те ж саме стосується тебе, Шерон. Не потрібно бути розумником аби це зрозуміти. Він ступив кілька кроків назустріч, так, що опинився на одній лінії зі мною.

— Не вештайся у лісі наодинці. Тобі пощастило, що міс Кей знайшла тебе раніше, ніж вони.

Я знову пригадала, про міс Кей і перелякано витріщилася на Лудо.

— Що мені буде, що буде!.. Вона влаштує мені допит як не сьогодні, то завтра!

— І ЦЕ хвилює тебе найбільше? Так, варто віддати їй належне. Якби міс Кей не приволокла тебе на руках: мокру, холодну, ледь живу та з голови до п'ят в багнюці, ти до цих пір би лежала у брудній калюжі, невідь де у лісі. Раджу їй подякувати.

Геть усе відійшло на задній план.

— Це не найгірше, що могло з тобою трапитись,.. – на цьому слові він поплескав мене по плечі і, сховавши руки в кишенях, подався геть, залишивши мене наодинці.

Я довго дивилася йому вслід, аж поки той не зник за рогом шкільного корпусу.

Розділ IV

— ... самотній, – закінчила мої слова міс Кей, – Так і думала, що ти це скажеш. Ви чимось схожі, – на її вічно-серйозному обличчі розцвіла широка щира усмішка...

— Та невже?

— Як на мене, усі члени клану чимось схожі, чи не так? Хіба спілкування із звичайними людьми тебе не обтяжує, хіба ти можеш розповісти їм усе про що хотілося б? Навіть твій батько розуміє тебе лише... частково, – міс Кей задумливо подивилась угору, потираючи підборіддя, – Нічого дивного, адже він звичайнісінька людина. Але ви обоє інакші.

Від несподіванки я аж підскочила, витріщившись на директорку. І вона туди ж?!

— Я очікувала на подібну реакцію, – усмішка не сходила з її обличчя, – Не дивно, що тебе дивують мої слова. Твій батько завжди був проти того, щоб ти знала правду про клан. Не те щоб він боявся тобі розповідати. Напевне, він просто хотів, аби ти жила звичайним життям.

— ЗВІДКИ... ВАМ... ЦЕ... ВІДОМО?!

— Тобі варто заспокоїтись і...

— Вам все відомо? То ви одна із них?

— Ні, Шерон, я не член клану, але я знала Анну Гарднер – твою маму. Я пам'ятаю її, як і твій батько, адже ми не здатні втрачати спогади про зниклих. Ми не забуваємо, на відміну від вас.

Міс Кей взяла в долоні моє обличчя, від чого мене мимоволі тіпнуло.

— Ти зовсім на неї не схожа. Якби я не знала, хто була дружина твого батька, то заприсяглася б, що ти не з Гарднерів. Та й не відразу повіриш, що у тобі тече їхня кров. Мені довелось силоміць віддирати від себе її тонкі пальці.

— Твоя родина надзвичайно могутня, Шерон, – продовжувала міс Кей, ігноруючи мої

пручання, – Але ваш сімейний маєток стерли на порох і лише Анна змогла втекти. Вибач, я не попередила, що мова зайде про це. Я стала мов вкопана.

— Тобто усі решта...

Міс Кей важко зітхнувши, подивилася на мене.

— Мабуть, я єдина, кому Анна розповіла про падіння сімейного маєтку у ніч перед її вісімнадцятиліттям...

— В ту ніч вони прийшли по неї?...– я сказала це неочікувано сама для себе.

Лудо казав, що мені загрожувала б небезпека, якби тоді у лісі мене знайшла НЕ мій Кей.

— ... аби не дати їй дожити до ранку. Лудо, я так гадаю, розповів тобі про них, тих, що створили ту зброю.

— Мітки часу?

— Авжеж. Одні знищують інших, ось і вся філософія.

— Але, міс Кей, я ще не цілком розумію – хто це вони? Лудо не казав мені...

— Гаразд, Шерон. Усі карти на стіл. Історія тягнеться з давніх давен, до дна уже годі дістатися. Але тобі треба знати, що зараз рід, який очолив частину клану, що створила мітки часу, впродовж багатьох поколінь носить ім'я Кроу, а рід, що на чолі Захисників, як ти можеш здогадатися...

— Гарднер — видихнула я ледь чутно.

— Саме так. До речі, тобі буде цікаво знати, що в роді існує неухильна традиція: жінки роду Гарднер не змінюють прізвище при одруженні, а навпаки передають його чоловікам.

Я кивнула головою. У мене мамине прізвище. Я Гарднер. Ця думка якось дивно зігріла мене, мені було приємно думати, що від мами в мене залишилось більше, ніж я гадала досі.

— Міс Кей, а який сенс у цьому всьому? Навіщо оберігати час? Що трапляється, коли у час втручаються? – сипала я запитаннями.

— Хороше питання, Шерон. Не впевнена, що знаю вичерпну відповідь, але спробую пояснити. Не знаю, чи ти встигла уже помітити, бо ти ще зовсім юна, та старші люди добре відчують і кажуть, що час мовби пришвидшився. Колись час плинув рівномірніше, а зараз він ніби пролітає.

— Це тому, напевно, літні канікули стали такі короткі? – припустила я.

— Кому що, а курці просо! Вам би тільки канікули подовше! – засміялась міс Кей, і я зі здивуванням стала помічати, що не така вона уже й страшна.

— Та думаю, Шерон, що все набагато серйозніше, ніж просто канікули, – мовила вона цього разу не так піднесено, – Напевне, це уже давно вийшло за межі боротьби кланів. Думаю, процес уже стосується, без перебільшення, всього людства. Бачиш, люди втратили повагу до часу, тривалості власного і чужого життя, до часу, який їм відпущений на землі, щоб жити і бути щасливими, щоб наповнювати світ добром і радістю. Більше того, люди, можна сказати, власноруч запустили таку собі мітку часу зі зворотнім відліком для всієї планети. Вона хвора, Шерон. Планета важко хвора і реагує усілякими катаклізмами та катастрофами. Байдуже ставлення до свого життя і життя планети і є найбільш жахливим втручанням у час, у його досконалий і постійний плін. Так казала твоя мама. А хранителі, які колись незримо для всіх оберігали землю і людство, самі помирають від невідомої пошесті, запущеної давним-давно, і проти якої і досі не знайшли протиотрути.

— Ого, — то все так... погано? – вимовила я, шокована почутим.

— Хорошого мало... — заспокоїла міс Кей.

— Але, що ж змусило тих анти-хранителів, чи як їх уже називати, створити ті мітки і спричинити таке масове винищення?

— Страх,

Я повернула голову і вступилась в міс Кей, запитально звівши брови до гори.

— Далі – класика жанру, – посміхнулась міс Кей. – В цій історії не обійшлося без древнього пророцтва, точну суть якого уже не пам'ятає ніхто, і самі хранителі теж. Але приблизно звучить воно так – колись мав з'явитись той, хто покладе край пануванню анти-хранителів, як ти їх влучно назвала. Це мав бути наймолодший нащадок древнього і могутнього роду Захисників, наділений силою самого Хроноса, яка мала проявитись в ньому в день його повноліття. Звісно, Кроу боялись такої перспективи. Нашадок НЕ їхнього роду з силою бога – такого варто було боятись, і треба було уникнути за будь-яку ціну. Можеш лише уявити, як це пророцтво підірвало відносини між впливовими родинами клану – Гарднерами та Кроу. Між ними завжди точиться чвари. Взаємна неприязнь переросла у ненависть, а згодом стала початком терору та остаточного Великого розколу. Далі ти знаєш.

— То... мама була тією обдарованою??? Але я не розумію, як вона вижила, як втекла?

— Її природна сила не проявлялася досить довго і це дало привід вважати, що вона – та, про кого йшлося в пророцтві. Це стало причиною череди переслідувань і врешті-решт нападу на родинний маєток Гарднерів. Проте Анна втекла, зімітувавши свою смерть. І нікому не розповідала про втечу. Мабуть, це була одна із її численних таємниць, інакше все могло б повторитися.

— Але ж таки повторилося, вони забрали її у мене, – мій голос знову тремтів, чи то через нову хвилю емоцій, чи то через усвідомлення того, що невідоме мені минуле розгортається, мов сторінки книги.

— Але вона рятувала тебе! Анна не була тією обдарованою. Її природна сила пробудилася за день до вісімнадцятиліття – до того як Кроу влаштували підпал маєтку, сподіваючись позбутися обдарованого. Анна втекла, переховувалась, і то дуже вдало! Вона вийшла заміж і народила тебе. І разом з твоїм батьком досить довго ховала тебе від пильних очей Кроу і їх прибічників. Проте сама таки згодом потрапила під дію мітки. Але тепер є ти, Шерон. Ти – наймолодша Гарднер.... Ти маєш стати саме тією обдарованою з пророцтва.

Зависла довга пауза. Міс Кей давала мені перетравити почуте. Перетравлювалось воно дуже важко. Кінці ніяк не ліпились до купи і, здавалось, це відбувалось не зі мною. В голові виринали нові питання.

— Міс Кей, то я... особлива? Але ж... я ще мала... я нічого не вмю такого, і...Лудо... він знає про мене.

— Шерон, твоя мама зробила все можливе, аби зберегти секрет твого існування. Вона бездоганно зімітувала власну смерть в маєтку, тим часом секретно його покинувши.. Лудо не здогадується, що ти та сама. Він своєрідний скептик – таке теж буває серед членів клану. Він знає лише частину легенди, в якій йдеться про мітки часу, але пророцтво про нащадка, це як... легенда в легенді, про істинність якої знають лише найближчі до обох родин.

Анна радила Норману будь що не затримуватися на одному місці тривалий час, а переїжджати якомога частіше. І в цьому є сенс. Якби родина Кроу дізналася, що у зниклої Анни є жива дитина – ти була б у розшуку, тебе переслідували б, як останнього представника роду Гарднерів.

Вони... вже знають, – я не мала жодних сумнівів щодо цього.

Незнайомець, який так легко відшукав мене і до того ж знав моє ім'я, був головною причиною моїх здогадок і занепокоєння. Якщо тоді у лісі я й була на волосині від смерті – щось врятувало мене і це щось не дозволило йому мене вбити. І це було тим, чого не знала навіть всезнаюча міс Кей, і про що я зараз не наважусь їй сказати. Здається, я починаю обростати таємницями, як і моя мама колись.

Якщо ви думаєте, що останні події мене чогось навчили, то ви сильно помиляєтесь. З тих пір ліс завжди манив та притягував мене, мов магнітом. Він став для мене тим місцем, де я блукала навіть уві сні в пошуках чогось невідомого, чогось далекого. Я відчувала непереборне бажання повернутися на галявину, з якої, власне, все й почалося, проте ніяк уві сні не могла її відшукати. І цей сон, чи то скоріше кошмар, щоночі переслідував мене. Не витримавши, я одного дня таки наважилась...

Знову мене оточували кремезні дерева, схожі на казкових велетнів, коріння яких, переплітаючись між собою, сплелось у безкінечну сітку. Мої вуха чули глибоку тишу, а ноги все вели й вели мене по невидимій стежці, яку бачили, мабуть, лише вони. Дійшовши до кущів високої папороті, я залякла на місці, не в змозі й поворухнутись.

В кількох метрах від мене стояв Лудо. На його неприродно сірому обличчі застиг вираз огиди та ненависті. Здавалось, що все навколо нього втратило кольори і набуло відтінку його шкіри, стало холодним та чужим для мене. Гострі, мов колючки троянди, емоції, які я побачила на його обличчі щойно, настільки видозмінили його, що я не впізнавала того Лудо, якого знала до сьогодні. На щастя, він мене навіть не помітив, адже вся його увага була прикута до іншого.

Зі стіни лісу навпроти до нас наближався той, чиєї появи я боялась найбільше, варто було мені згадати його темне волосся та хворобливо-блідую шкіру. Йдучи якимось неквапливо, він підкидував у руці ніщо інше як кишеньковий годинник. В тіні дубових крон виднівся лише нечіткий силует, проте, коли промені сонця освітили його постать, я зрозуміла, що саме викликало у Лудо неприховану огиду – це була його божевільна холонокровна посмішка, не притаманна нормальним підліткам. Якби хтось бачив посмішку диявола – вона виглядала б саме так. Проте, тут щось було щось неприховано дивне. Якщо придивитись до незнайомця, то ставало помітно, що він за своїми вдавано розкутими рухами щось приховує. Можливо це тамований страх сковував його зсередини, а можливо щось більше. Він намагався тримати дистанцію, але мені було помітно, що його тіло було мовби скуте невидимими кайданами...

На мить до мене повернулося відчуття обважнілих кінцівок, варто було лишень уявити ті невидимі ланцюги, що сковували мене у шкільній бібліотеці. Було схоже на те, що і незнайомця на тому боці галявини сковували не самі кайдани, а спогади про них.

Напружена тиша, яку пронизували гострі погляди їх обох, була нестерпною. Лише тікання кишенькового годинника у руках незнайомця нагадувало про плин часу, та раптом його крижаний голос змусив мене здригнутися.

— Тутешні краєвиди забрали у тебе дар мови?

— На безглузді питання не відповідаю, – обличчя Лудо нервово сіпнулося.

— Якщо не хочеш говорити зі старим добрим другом...

— Говоритимеш ти, Рею, – гаркнув Лудо, – Чому ти тут?

— Які знайомі слова! Я і сам про це питаю – Чому ти тут? – незнайомець наблизився ще на кілька кроків. Невидимі пути більше його не обмежували.

— До речі, тоді я так і не отримав відповіді на це питання, – незнайомець, якого, як

я уже знала, звали Рей, ні на мить не переставав свердлити Лудо очима, проте в мені росла впевненість, що говорить він уже не з ним.

— Ти про що? – спитав Лудо спантеличено, що лишень підтвердило мою підозру.

— Досить ховатися, у тебе це погано виходить, – раптом, відвівши погляд, Рей глянув прямисінько на мене. Наші погляди зустрілися.

Не знаю, як описати те, що я відчула в ту мить. Щось середнє між страхом і подивом переповнювало мене із середини, хоча в його очах не було ані злості, ані ненависті, ні презирства, ні зневаги. Його погляд був першим і останнім попередженням.

Я чкурнула звідти стрімголов, не чекаючи, що буде потім і як ті двоє розберуться один з одним, або зі мною.

Гра у хованки закінчилась моєю поразкою, вони знають де я.

Розділ V

Ніколи на Черч-лейн стріт не було так людно. Чоловіки, жінки та діти суцільним потоком йшли в одному напрямку, ніби на якомусь дивному параді. Здається, їм було цілковито байдуже, куди вели їх ноги. Їхні обличчя були позбавлені емоцій, а шкіра кольору. Погляди їхні були прикуті кудись далеко, а точніше в нікуди, але всі вони дивились якимось тоскно.

Марно намагаючись розгледіти хоча б щось, я повільно протискала крізь натовп, зазираючи в пусті обличчя людей. Було холодно, сирість аж пронизувала мене.

Раптом звідкись долинув шепіт, проте неможливо було визначити звідкіля саме.

Здавалось, він лунав з усіх напрямків, відлунюючи в моїй голові. Та варто було мені побачити кому він належав, мене охопив невимовний жаль... Її бліде волосся, недбало розкидане по спині та плечах, втратило будь-яку привабливість. На ній була лише брудна зім'ята сорочка, яку вона колись залишила під сміттєвим баком. Босоніж по прибитій пилом бруківці, до мене наближалась Мелані. Проте мене вразило зовсім інше – вона усміхалася, і тепло та приязність її усмішки ніби освітлювало і зігрівало її із середини – вона анітрохи не відчувала холоду, йдучи босоніж по холодній землі. Що меншою ставала відстань між нами, то чіткіше я чула ті слова... «Мені шкода», – вона повторювала це знову й знову, дивлячись в нікуди, продовжуючи усміхатись.

Натовп дедалі рідшав, а з-поміж невідомих мені людей з'являлися знайомі обличчя. Тут були міс Кей та Мае, такі ж, як і завжди, проте й вони пройшли повз мене, ніби не помічаючи. Слідом ішов мій батько, а поряд з ним якийсь чоловік. Він був би взірцем аристократичності, якби не старий вицвілий жакет і поточена міллю краватка. Обличчя той чоловік мав бліде та похмуре, яке чудово доповнювало образ запліснявілої аристократичної особи. Цей дивак пройшов повз мене, як і всі решта, проте, коли я озирнулася, щоб ще раз глянути на нього, то нікого не побачила – він просто зник. І не лише він: батько, Мае, міс Кей і решта...

Натомість, звідки не візьмись, переді мною з'явився Лудо. Хто-хто, а він дивився прямисінько на мене. Я зітхнула з полегшенням:

— Лу-удо, ну Богу дякувати! Я боялася, що,.. – ступивши кілька кроків йому назустріч, я знову стала як вкопана.

Не вислухавши мене, він просто подався геть, прямуючи туди звідкіля йшов натовп.

— Гей, Лудо, ти куди? Зажди, чуєш?! – я кинулась бігти за ним, проте, ступивши всього кілька кроків, я відчула як повільно провалююсь крізь землю. Мої ноги мов би вгрузали все глибше у невидиму трясовину, а кроки, кожен з яких вимагав титанічних зусиль, дедалі уповільнювались. Ви, мабуть, відчували щось подібне у нічних кошмарах, коли втрачаєш над собою контроль, проте не можеш нічого з цим вдіяти.

Як би я не кричала, як би не просила його зачекати – Лудо не чув. Його далекий силюет майже зник у тумані.

Я стояла зовсім одна посеред пустої вулиці, принаймні я так думала. Непроглядний туман оточив мене зусібіч, так, що я була не в змозі розгледіти власних ніг, проте з них і так не було жодної користі. Не знаю як довго я там простирчала, проте згодом туман почав розвіюватись, принаймні я бачила силуети будинків та стежку, що йшла в нікуди, ховаючись у сірій імлі.

Можливо, Лудо досі був десь там? Може, він чекає на мене? Проте, це було маловірогідно, до того ж я не мала ніяких підстав так вважати. Але що найгірше, ноги перестали мене слухатись, а самовільно посунули мене вздовж вулиці. Ігноруючи логічні перестороги моєї свідомості, я йшла, минаючи будинок за будинком, аж поки, зрештою, не зупинилася навпроти свого. Проте, тут було щось не те... я відчула це відразу. Дивно, як я не впізнала це місце раніше, навіть попри туман. Наш не новий, але по-домашньому теплий будинок дихав крижаним, не властивим йому подихом. Вперше мені було тут не затишно. Щось трапилось, я не мала ніяких сумнівів щодо цього. Злегка штовхнувши хвіртку задубілими від холоду пальцями, я почувала, як вона огидно скрипнула, прочиняючись. Старі дубові сходинки, що вели до ганку, подекуди прогнили від вічної сирості та вкриті пухнастим мохом, зарипіли ще моторошніше. Все це аж надто скидалось на кадр із фільму про зомбі-апокаліпсис і я намагалася не думати про те, що поза моєю спиною із землі стирчать позеленілі та пощерблені від часу могильні плити на невеличкому кладовищі. По тілу враз пробігли дрижаки, і то далеко не від холоду.

Я більше не могла залишатися назовні, тому, попри небажання, заскочила до будинку, гупнувши дверима так, що ті мало не звалилися на мене зверху. Усередині було тихо, як я й думала. Це нітрохи мене не здивувало. В нас удома рідко щось волато

— ми не слухали радіо, батько ніколи не дивився по телевізору галасливі матчі, на відміну від містера та місіс Пулман, які щосуботи складали йому компанію, навіть не підозрюючи про його байдужість до побідних речей. Єдиними звуками у нашому будинку було шкварчання яєчні на сковорідці та безугавне посвистування вітру у батьковій майстерні на горищі.

Я повільно навшпиньки пройшла до кухні, боячись порушити цю німу тишу, але те, що я побачила потім... що це? Дежавю? Проте, на цей раз їх було безліч... – і посеред всього цього безладу – він...

— Ну нарешті, – зіскочивши із кухонного столу, Рей без поспіху підійшов до мене, переступаючи уламки скла та металу.

Не важко було здогадатися, що саме хрустіло під його ногами. Усі ті меморіальні годинники, які зберігав мій батько роками... тепер були тут, втративши будь-яке значення та перетворившись у непотріб. Мені вже доводилося бачити подібне раніше. Все це до болю нагадувало той раз, коли Рей знищив годинник моєї мами. Можливо, тоді я ще не була цілком певна, що це зробив саме він, проте зараз я не мала в цьому ані найменшого сумніву.

— Знаєш, не очікував зустрітись з тобою в подібному місці, – походжаючи по кухні, Рей без особливого зацікавлення роздивлявся наші з батьком старі світлини, зроблені ще у Флориді.

Чесно кажучи, мені вони ніколи не подобались, на відміну від батька. Усі як одна навіювали спогади про ті роки, коли я не мала того єдиного свого дому, який би дійсно любила. Коротше кажучи, вони були лише клаптиками не надто принадного минулого, приклеєними до дверцят холодильника.

Я мовчки спостерігала за Реєм, який, здається, й забув про мою присутність. Та щойно я так подумала, він знову заговорив:

— Як мило. Тільки знаєш чому ти не можеш їх терпіти? – ніби прочитавши мої думки, сказав він, – Ти фальшива на кожному із цих знімків. Що може бути гірше натягнутої усмішки, правда, Шерон? Усе, що ти так прагнеш замкнути у собі, подібне до пороху –

дай лише іскру і це розірве тебе із середини, – його голос був сповнений хвилювання, а останні слова були гіркими мов полин.

Неочікувано для мене, Рей розреготався якимось болісним істеричним сміхом, в якому був лише відчай. Я вдивлялася в його обличчя, я вивчала його. Я намагалася зрозуміти, що він за один. Його сміх... він означав так багато, проте коштував так мало... Я була вражена. Я боялась, але водночас хотіла допомогти йому... хоча, це було неможливо. Він був іншим – чужим, але, незважаючи на це, ми були чимось схожі. Усвідомлення цього заскочило мене зненацька.

Далі все сталося дуже швидко. Я пам'ятаю лише брязкіт металу і скла, яке розсипалось на друзки прямісінько коло мох ніг. Рей стояв переді мною, простягнувши руку, яка щойно впустила годинник дотолу. Я розгублено вирячилася на нього, досі нічого не розуміючи...

— Я попереджав тебе, Шерон. Я попереджав... – трохи грубо, з докором, проте й з відчуттям провини у голосі та погляді очей кольору димчатого топазу. Його голос ще довго відлунював у моїй голові, карбуючи зміст сказаних слів.

Дивно як швидко я втямила, що він мав на увазі. Як я могла забути його попередження, вірніше той погляд, який сказав більш ніж достатньо. Тоді у лісі він чітко дав зрозуміти, що я уже в розшуку. Щохвилини, щосекунди я наражалася на небезпеку... і я це знала, проте була беззахисною, не мала ані зброї, ані можливостей її отримати. Мені залишалось лише чекати, принаймні до повноліття.

Я мовчки втупилася очима під ноги, намагаючись подумки зібрати до купи потрошений годинник, на якому було викарбуване моє власне ім'я моїм же власним дрібним незграбним почерком.

Від усвідомлення того, що трапилось і що це могло означати, в мене потемніло в очах і я відчула, що непритомнію, падаючи прямісінько на бите скло. І раптом прокинулась.

Богу дякувати, це був просто сон. Я лежала в своєму ліжку, у кімнаті, яку так любила. Поки я дослухалась до свого серця, яке калатало так, що ковдра, здавалось, здіймалась у мене на грудях, у голові починали виринати обнадійливі думки про те, що все це просто примарилось, що все в порядку, що все буде так, як і раніше. Але я уже знала, що брешу сама собі.

Так, ніщо і ніколи вже не буде таким, як було... І що б я не думала, на що б не закривала очі – я лише задурювала собі голову пустими сподіваннями. Я все ще не знала напевне у що вірити, а тому безпорадно борсалась між тим, що мені здавалось правдивим і тим, що було ним насправді. А Рей, зрештою, повернув мене до реальності. Я відкинула ковдру і сіла в ліжку. Намацавши ногами свої м'якенькі втоптані капці, просунула в них ноги навмання і, шваркаючи по підлозі, посунула в душ, щоб остаточно отямитись.

Мене переслідувало дурнувате відчуття неповноцінності. Все, що оточувало, здавалось ні початим ні завершеним і я відчайдушно намагалась звести кінці до купи. Відшкрябуючи з дна каструлі прилиплу до неї і трохи пригорілу вівсянку, яка вкотре нагадала мені, що куховарю я не дуже, я знову й знову поверталася думками у свої сновидіння. У пам'яті зринав образ білошкірого підлітка з тужливим поглядом, якому, здається, сподобалось маніпулювати мною, моїми почуттями та емоціями як заманеться. Рей являвся мені у снах, перетворюючи їх на кошмари. Мені щоразу треба було чимало часу, аби умовно відокремити їх від реальності – аж надто правдоподібними вони були. Але я не могла забути одного: він назвав мене фальшивкою. Хіба я й справді така? Хіба мої емоції та почуття це лише викривлені копії чогось зовсім іншого? Невже вони фальшиві? Я відмовлялася в таке вірити. Це було навіть трохи образливо. Але чому тоді, коли я усміхалася, аби запевнити батька, що все в порядку

— робила лише гірше сама собі?..

Розділ VI

«Слухай сюди, Редмуре! Мене не цікавить де ти та що з тобою, якщо після всього, що ми пройшли разом, ти раптом вирішив забути про моє існування. Мені лише прикро, що я не маю можливості надерти тобі зад!». Надиктувавши та відправивши таке голосове повідомлення, я мало не проломила пальцем екран смартфона, зі злістю замахнулася і обережно поклала його на край столу, уявивши батькове обличчя, коли той дізнається, що четверте захисне скло в цьому місяці не витримало перепадів мого настрою.

Насправді мені було прикро зовсім інше – Лудо не знав усього і в цьому була винна лише я. Було дещо, в чому я йому так й не зізналася, проте це уже не важливо. Лудо покинув Бейквелл...

Куди він міг піти — сирота без дому та сім'ї, що жив лише за кошти благодійних фондів та харчувався моїми сандвічами? Мабуть, це хвилювало лише мене, навіть прихильна до нього міс Кей не виявляла особливого занепокоєння. За тиждень про нього вже усі забули, мов того ніколи й не існувало. А я тужила за ним.

Бібліотека у найвіддаленішому і найстарішому шкільному корпусі ще якийсь час залишалася тим місцем, де жили мої спогади про нього, де книги, прочитані ним вздовж та впоперек, ще берегли дотики його пальців... Та кілька днів тому всього цього теж не стало – будівлю зачинили на капітальний ремонт. Здавалось, наче усе, що нагадувало мені про Лудо зникло слідом за ним.

Він нічого не пояснив. Поїхав мовчки, як і прибув колись — тихо, майже анонімно. Я ніколи не знала подробиць його життя, яким воно було до знайомства зі мною. Лише зараз розумію наскільки дико це звучить. Але хіба є сенс думати про це зараз?.. Минув лише місяць з того самого дня, коли я бачила Лудо востаннє, хоча мені здавалось набагато довше. На щастя або ж нажаль, грандіозні події оминали мене стороною, на що я аж ніяк не могла сподіватися. Після того, як я дізналася, ким є насправді... Коли почула цю добожевілля дивну історію, яку розповіла мені міс Кей. З тих пір я тільки те й уявляла, як якісь психи, типу Рея, викрадають мене з рідного дому опівночі, ховаючи обличчя під каптурами, як на картинках з підручника історії до теми про Ку-клукс-клан.

Тож, наразі я просто залипла у звичайнісіньких шкільних буднях. Буднях без Лудо та... Має. Останнім часом вона майже не з'являлася у школі через постійні репетиції. Варто було їй повернутися до Бейквелла, як нова хвиля оцих її клятих прослуховувань знову все псувала. Бувало, я чекала нашої зустрічі тижнями, а в останній момент у неї знову не виходило зустрітись. А я так відчайдушно потребувала її! Має була спеціалістом по радості. А саме радості мені зараз так не вистачало!

Як виявилось, її електрогітара здатна приносити не лише головний біль, а ще й користь. Насправді я нею пишалася, адже, знаючи Має, я була певна, що за якийсь короткий час її музика звучатиме в навушниках кожного підлітка-меломана в Англії. Отож, мені залишалося лише спостерігати за тим, як наші стежки поволі розходяться. Я не могла цьому завадити та й не хотіла – це означало б, що я стаю на шляху до її мрії... «Я пообіцяла собі, що покину цей дім, щойно закінчу школу! Буду грати на вулицях Манчестера і творитиму музику», – це її слова, які з невідомої причини давили на мене, мов камінь. Я неповинна була це так егоїстично сприймати... тим більше

змушувати Має змінити своє рішення тільки тому, що я боялася втратити ще й її.

Який сенс мого подальшого перебування у Бейквеллі? Чого я чекаю? Можливо, того дня, коли Кроу прийдуть по мене, чи я досі сподівалася на повернення Лудо? Якийсь абсурд. Все чого я віднедавна хотіла – це почути старі батькові слова: «Шерон, любя, ми переїжджаємо.»

Після тієї нашої пам'ятної розмови з міс Кей наші стосунки на людях ніяк не змінилися. Вона продовжувала бути строгою директоркою, ніяк не виділяючи мене з-поміж решти учнів. Проте у мене було до неї повно запитань. Більшість з них стосувались Лудо, який знову був у всіх на устах. І одного разу я таки наважилася.

— Міс Кей, як довго ви збираєтесь вдавати, наче нічого не відбувається? Можливо, думаєте, ніби мені байдуже, про що тут усі говорять? Ви ж знаєте де Лудо! Я знаю, що знаєте! – якось підстерігши директорку біля її кабінету і намагаючись заглянути прямо їй у вічі, схвильовано вигукнула я.

Я досі не вірила, що наважилася на це. Проте чутки, що розповзлись по всій школі, мов ті невидимі ланцюги, додали мені духу. Казали, що Лудо таємно утік з інтернату до Лондона із підробленими документами. Через це в міс Кей навіть були якісь неприємності. Чотири місяці ніхто й не згадував про існування Лудо, а зараз його ім'я знали навіть за стінами школи. Лише міс Кей не виглядала стурбованою і це дало мені привід думати, що вона знає більше, ніж решта.

І я була права. Міс Кей пильно поглянула на мене і, швидко прочинивши двері у свій кабінет, підштовхнула мене увійти до нього, ніби й сама хотіла цієї розмови.

— Так, Шерон. Так було потрібно. Зрозумій правильно, – сказала директорка, стоячи до мене боком і наливаючи собі води з прозорої карафки, – Лудо хотів покинути місто якомога швидше. Для цього йому потрібні були документи, за якими він повнолітній. Це було необхідно, Шерон, інакше він не виїхав би із міста.

— Тільки не говоріть, що це ви підробили документи!

— Саме на це я й натякаю.

— Є шанс, що наступного разу ми зустрінемося не у школі, а у залі суду.

— І якби таке сталося, підсудними були б ми троє.

— До чого тут я?

Підійшовши до мене на кілька кроків, міс Кей знову почала шкребти нігтем підборіддя як щоразу, коли думала.

— Я розповіла йому дещо... Дещо про тебе. Він хвилювався і переконував мене, що тобі небезпечно тут залишатись, раз на твій слід у Бейквеллі уже вийшли, як він мене запевняв. План Лудо полягав у тому, аби заховати тебе у мільйонному натовпі Лондона. Я мала сумніви щодо цього плану, адже Лудо діяв суто на емоціях. Хоча зараз я й сама думаю, що це було б правильно. Але, зрештою, у тебе є батько. Такі рішення повинні приймати тільки ви удвох. Отож, я просила Лудо пригальмувати.

— І як це ви його пригальмували, коли він чотири місяці як у Лондоні?

— Він сприйняв це якось надто гостро. Сказав, що робить це заради твоєї безпеки. Він вирішив їхати поки сам, аби перевірити свою теорію.

— Хочете сказати, що це через мене? – прошипіла я, відчуваючи, як закипаю мов чайник. – Чому він поїхав, нічого мені не сказавши?

— Він подумав, що ти була б проти його рішення, намагалася б відмовити. Але ти ж його знаєш, знаєш, що він фанатик власних ідей – відмовляти його марно. То чому б

тобі просто не довіритись йому?

Вирячившись на директорку, я фільтрувала у мозку щойно почуте.

— Тобто моє життя цілковито залежить від спонтанних ідей хлопця, який ось-ось залетить до виправної колонії? Вибачте, але дякую. Я не готова покинути Бейквелл, батька, і пустити життя під відкис, тиняючись вулицями Лондона, їсти хепі-міл раз на тиждень та підбирати на вулицях монетки, щоб якось перетривати. Щось я не так уявляла собі своє майбутнє, навіть з поправкою на нові обставини. Може я все ж спробую пошукати варіанти, бо цей план мене вб'є.

— І все ж так ти маєш кращі шанси зберегти інкогніто, або навіть залишитись живою. Зваж на той факт, що Лондон завжди був свого роду столицею Часу. Біг Бен тому підтвердження. Можливо, ти знайдеш членів клану навіть раніше, ніж вони тебе.

— Сумніваюся, що хтось стане переховувати дівчисько із клану, наражаючи себе та свої сім'ї на небезпеку. Все, чого Я хочу – не створити зайвих проблем і врятувати свій... зад, – нервово гризучи нігті та походжаючи туди-сюди я не тямилася від злості, – Та й не готова я! Я готувати не вмю нічого, крім яєчні!

Цей план на 90% гарантував суцільний провал. І лише ті нещасні 10% могли дозволити сподіватись хоча б на якусь безпеку. Та найбільше я боялась почути, що на це скаже батько. Щоразу, коли я намагалася уявити цей діалог, мені ставало дедалі гірше. Бідолашний батько, чи зможе він змиритися з тим, що нам доведеться розлучитися.

— Гаразд, я подумаю про це, – кивнула я.

Міс Кей виглядала задоволеною. Цікаво, чим саме? Наближенням мого кінця?

— От і добре. Дай знати як надумаєш. Потрібно заздалегідь все підготувати.

— ЩО? Ви маєте на увазі – підробити документи?

— Гадаєш, коли тобі стукне сімнадцять, це щось змінить? Хіба що навчишся готувати щось крім яєчні, – крутнувшись на підборах, міс Кей підійшла до мене впритул.

— Шерон, — вона знову поглянула на мене глибоким теплим поглядом, який би я могла назвати материнським, якби пам'ятала, як такий виглядає насправді, – Все буде добре,.. – в цей момент вона зовсім не скидалася на ту страшну пані директорку, небилицями про яку кошмарили легковірних новеньких. Так, вона нікого не обділила потиличниками, від яких аж у вухах пищало, обожнювала «дарувати» десять штрафних кіл по шкільному подвір'ю, розміром з футбольне поле, в її високій британській мові знаходилось чимало простору і для просторічної ненормативної лексики, якщо хтось уже діставав по-справжньому, проте в цілому... вона була, як виявилось, хорошою людиною. Вона була подругою моєї матері. І вона переймалась моєю долею, ніби це була її місія – допомогти мені дожити до повноліття.

Я не знала, що іще сказати. Наша розмова здавалася на цьому вичерпаною. Міс Кей прочинила мені двері кабінету і я просто вийшла в них, повільно поплентавшись довгим коридором.

Я йшла і думала про те, що оцей теплий вогник в очах міс Кей, її своєрідні методики виховання, які тепер викликали в мене лише усмішку, її неприхована приязність назавжди залишаться в моїй пам'яті, де б я не була.

Розділ VII

До моїх безкінечних роздумів, серед яких минали мої будні, додалися ще й думки про Лондон. Зараз все, як ніколи, залежало від мого рішення. Саме це мені й не давало спокою і я дедалі більше починала сумніватися в останніх словах міс Кей. Сумніви бу-

квально пожирали мене із середини і єдине, що допомагало мені хоча б трохи відволіктись, була музика. Останнім часом навушники фактично приросли до моєї голови. Я ненавиділа монотонні мелодії, адже вони лише пророщували в мені паросток тривоги, поливаючи його моїми ж власними непотрібними слізьми. Якого біса я плачу? Це однаково нічого не вирішує. Вирішувати мала я.

Лудо, звісно, так і не повернувся. Мушу зізнатися, якийсь час я ще плекала таку надію. Я уже втратила лік днів, відколи він поїхав до Лондона, проте мені здавалося, ніби ми не бачились уже близько року.

Має вже місяць як брала уроки у Шеффілді, готуючись до якогось дуже важливого для неї прослуховування чи що б там не було... Чесно кажучи її не вистачало, до того ж надзвичайно сильно.

Має Пулман не дозволяла мені забути нормальну реальність. Вона була тою, хто тримав мене у світі прекрасної простоти життя, де наче й не існувало нічого «ненормального». Під цим словом я маю на увазі древній клан, члени якого живуть серед звичайних людей й досі, залишаючись для них невідомими, приховуючи, ким вони є насправді. Так, саме таке люди називають казками або... божевіллям. Частиною цього божевілля тепер була і я.

Можна сказати, що дві паралельні реальності співіснують, а я балансувала на хиткій грані між ними. Одна реальність, вчорашня, намагалась утримувати мене в нормальному світі, а інша, сьогоднішня реальність, тягнула кудись далі, у ще більш незрозуміле і розмите завтра. Друга реальність, здається, перемагала в цьому химерному перетягуванні каната, яким була я сама.

Цього разу я чітко розуміла, що сплю. Таке буває досить рідко, зазвичай сон і реальність переплітаються так, що мені важко їх розрізнити. Проте, зараз все було інакше. І це місце, де я опинилася... гадки не маю звідкіля таке дежавю, але мене охопило таке відчуття, ніби я повернулася додому через багато-багато років, в очікуванні побачити ту ж затишну вітальню з теплими стінами, що дихали теплом багаття з каміну. Але... я стояла посеред невеликої кімнати зі старими обідраними шпалерами. Зі стелі довжелезними шлейфами спадали завіси чи щось подібне. Мармуровий камінь у кутку кімнати був добряче закіптюжений, а порох та клаптики паперу роздмухало вітром по скрипучих прибитих пилом дошках долівки. Під ногами хрустіло побите скло, що немов тисячі діамантів відбивало місячне сяйво, що проникало в кімнату з вікна. Авжеж, знову скло. Це вже стало невід'ємною частиною моїх сновидінь. Особливу увагу привертало безладно розкидані пожовклі аркуші із зображенням невідомих мені облич. Вітер розніс їх по всій кімнаті і здавалося, що усі ці люди дивляться на мене зі своїх аркушів, пронизуючи пильним докірливим поглядом.

Подібна обстановка діяла мені на нерви. Якимось чином я розуміла, що ладна робити що завгодно, доки десь там у реальному світі не пропищить будильник, проте саме це мене й стримувало. Я не мала й гадки, де знаходжусь і що чекає мене там назовні. Вперше в житті я цілком володіла собою, перебуваючи у власному сні, хоча ні... подібне уже траплялося, коли мені наснився він. І як тільки я про це подумала, позаду долинули чийсь кроки. Я знала, .. знала кого саме зараз побачу.

Так, це був він – безсердечний індивід, Рей, якого я вважала особливим шматком лайна, бо саме з його появою все почалося. Відколи ми бачились востаннє, він анітрохи не змінився: незворушний погляд, химерна посмішка, протерті на колінах джинси, чорняве волосся, що пасмами спадало на бліде обличчя.

— Хм-м, – кутики його губ смикнулись угору, показавши білосніжний ряд зубів, – Ви-

глядаєш краще, аніж того разу. Я думав ти зомлієш.

— Ти спеціально з'являєшся у моїх снах аби подратувати мене?

— Думаєш, я роблю це тільки для того, аби пограти на твоїх нервах?

— Дуже на те схоже. Наскільки я пам'ятаю, жодна наша зустріч не закінчувалась добре. Як на мене, це знак.

— А як на мене, ти перебільшуєш, – Рей безперервно походжав туди-сюди, від чого у мене починало двоїтись в очах, – Знаєш, я той, хто сам вирішує, у чийх снах мені побувати. Це така моя вроджена особливість як члена клану.

— Слухай, Рею, не пудри мені мізки, чого тобі треба? – грубувато відповіла я, хоча подумки відмітила цю Реєву здатність, як краплинку нової інформації про мій новий світ і його незвичайних мешканців.

— Тільки те, щоб ти пакувала валізи і давала звідси драла, чим швидше, тим краще.

— Залишився лише тиждень до мого сімнадцятиліття, і хочеш ти цього чи ні, а зустріну я його тут, у Бейквеллі, разом із батьком і Лу.., – затнувшись на півслові, я зиркнула на Рея, –... лише з батьком, – додала я після ніякової паузи.

— Звівши брови, він подивився на мене якось скептично.

— ... Лудо? Це його ім'я повисло на кінчику твого язика?

— То й що з цього?

— Нічого, авжеж нічого. Не думаєш, що він забуде про тебе як тільки ти зникнеш? Як і він забув про існування своїх батьків.

— Я втупилась в нього.

— Що ти знаєш про нього?

— Чому тебе так хвилюють інші, коли ти сама живеш мовби із зав'язаними очима? Тим паче зараз...

— Що?!

Дідько, як же ж мене дратує у ньому чистісінько ВСЕ! Його вічні недомовки! Його погляд! Він міг свердлити мене ним з голови до п'ят, а потім просто мовчки взяти й піти. І ось зараз знову – Рей, дивно похитуючись, повільно попрямував до вікна, раз за разом наступаючи на той чи інший аркуш паперу із зображенням незнайомих мені облич, залишаючи на них брудні відбитки своїх підощв. В той момент я краєм ока помітила його сліди, проте не мала ані найменшого бажання вкотре відновлювати у пам'яті ті обставини, коли побачила їх вперше там, у лісі. Адже це були саме його сліди, а не мої, як я тоді подумала. Ті відбитки на землі належали тому, хто знищив годинник моєї мами, тому, хто зараз так безтурботно розглядав нічне місто із побитих вікон цього старого напівзруйнованого будинку.

Рей вистромив голову у вікно, на повні груди вдихаючи свіже повітря. Я вперше побачила на його блідому обличчі звичайну ледь помітну посмішку, коли той жестом покликав мене до себе. На цілу голову вищому за мене Реєві довелося пригнутися, аби не врізатись потилицею об дерев'яну балку, даючи мені місце поруч з собою біля вікна. Я підійшла, трохи шокована тим,наскільки близько від нього я опинилася. Раніше ми завжди тримали дистанцію, проте зараз цей невидимий бар'єр кудись зник. Поряд із ним я почувалася в безпеці, хоча сама не могла зрозуміти чому. Я намагалася пригадати усі ті рази, коли Рей наводив на мене жах: його кроки у німому лісі, які ще довго переслідували мене у нічних кошмарах, незворушне обличчя і кутики губ, викривлені в божевільній напівпосмішці, його пронизливий істеричний сміх, коли Рей пожбурих додолу кишеньковий годинник із викарбуваним моїм ім'ям, але... Чому усе

це враз вилетіло з голови, ніби підхоплене вітром? Усі ці спогади розвіювалися у цій кімнаті, взятої з паралельної реальності, падали тут на долівку, розпорошувались та забивались по кутках, як сотні аркушів з незнайомими обличчями.

За вікнам був нічний Лондон. Вогні міста були чимось схожі на зорі, а сам мегаполіс – на окрему галактику. Навіть місяць здавався блідою плямою в порівнянні із ним. Місто, здавалось, милувалося своєю красою, дивлячись у води Темзи, ніби у безмежне дзеркало. У ньому я помітила відображення Тауерського мосту. Проте, коли я побачила її – усе решта відійшло на задній план. Вона була значно грандіозніша для мене за усе, що я бачила у цих декораціях свого сновидіння – Годинникова вежа Вестмінстерського палацу. Вона випромінювала стільки світла, що нею одною можна було б освітити невелике містечко.

Рельєфний шпичак Біг Бена ніби настрикнув на себе нічне небо, підперши собою усе небесне склепіння. А що як Лондон існує і процвітає досі лише тому, що його не розчавило небо, яке утримує на своєму шпилі Біг Бен?.. Було таке враження ніби я потрапила в одну із тих бездоганних фотографій із Інтернету. Голова йшла обертом від усієї цієї фантастичної панорами. Я й не помітила як Рей, підперши рукою підборіддя, пильно дивиться на мене.

— Шерон, ти не проти прогулятись? А то у цьому будинку на Берклі-сквер якось нудно, я очікував на щось більше.

Я ошелешено вирячилась на Рея.

— Ти сказав Берклі? – на мить мене нічогенько тіпнуло.

Тепер то я зрозуміла що не так із цим місцем. Будинок на елітній Берклі-сквер 50 ще називали проклятим. Я читала про це у Лондонській газеті. Його сумнозвісна історія входить до чималого списку лондонських легенд, з тих, що гіді розповідають довірливим туристам. Одним словом, перші власники будинку №50 запустили ланцюгову реакцію трагічних смертей і ось... я тут. «Чудово» – подумала я, а потім підозріливо глянула на Рея, що стояв навпроти мене, схрестивши на грудях руки.

— Слу-ухай, Рею. Це не Берклі-сквер.

— І чому ти так думаєш? – проте на його обличчі з'явилася ця хитра посмішка.

— Тому що Берклі в десяти хвилинах ходи до Біг Бену. Хоча це й центральний район, проте з вікон будинку навряд чи було б видно вежу, тим більше Тауерський міст. Не думаєш, що це дивно?

Рей був приємно вражений.

— А ти таки не дурна. Можеш вважати це компліментом. Як ти й підмітила, зі справжнього будинку №50 не було б видно вежі, проте усе, що ти бачиш зараз – це лише плід моєї фантазії, лише твоє сновидіння, щоправда трохи вдосконалене. Ці сни подібні до реальності, проте реальністю не є, так само як і звичайними снами. Думаю легко зрозуміти чому, – Рей якусь мить просто дивився мені у вічі, а тоді підняв уламок скла і...

Я відчула як моє довге вічно скуйовджене волосся перестало раптом обтяжувати мою голову. Краєм ока я лише встигла зауважити короткі темні пасма, що звисали зі скронь. Потягнувшись рукою до шиї, в яку раптом стало холодно, та усвідомивши, що моє волосся купкою лежить у мене під ногами, я почала готуватись до істерики, а той паскудник оглядав мене з усіх сторін, невинно усміхаючись.

— Так значно краще, – Рей виглядав цілком задоволеним, і це трохи мене заспокоїло, – Як прокинешся зранку – не зомлій.

— Що це в біса має означати?!

— Тільки те, що заподіяне тут – заподіяне в реальності. Було б добре, щоб ти пам'я-

тала про це. Інакше кажучи, поясни батькові, чому ти лягла спати із довгим волосся, а прокинулась із коротким, – Рей пожбурих уламок скла через вікно, продовжуючи вдоволено витріщатися на мене.

Я почувалася справжньою дурепою – лялькою без рук і ніг, та ще й без волосся. Може б Рей вбив мене просто тут і зараз, чому б ні, коли він так безпечно розмахує переді мною гострими уламками скла? Це ж лише гра... гра, де я – нікому не цікавий другорядний персонаж. Звісно, холоднокровні типи як ОЦЕЙ інтригують значно більше, авжеж?

Зрозумівши, що далі кіна не буде, Рей, солодко позіхнувши, попрямував геть із кімнати навіть не попрощавшись.

— Гей, ти це куди зібрався?

Рей кволо обернувся до мене, вкотре позіхаючи.

— Хоча б колись у тебе рот закривається? – сказала я, пирхаючи зі сміху.

— Ну, знаєш, – заскиглив Рей, дивлячись на мене з-під лоба, – Думала я просиджу з тобою всю ніч?

— А в чому проблема?

— Та ні, ні в чому. Просто через тебе я не сплю ось уже до сьомої ранку.

— Через мене, кажеш??? – я обурено звела брови, – От тільки не треба робити мене у всьому винною! Це не я приперлася до тебе у сон! І хіба не ти сказав, що ти «той, хто сам вирішує у чиїх снах йому побувати»?

— Гаразд, гаразд! Просто залишайся в кімнаті, поки не прокинешся, гаразд? Це заради твоєї ж безпеки. А я спати, – Рей, почісуючи потилицю, пішов вглиб кімнати, ховаючись у тінях порепаних стін.

— Рею! – я намагалася втямити у який бік він пішов, але мій зір починав знайомо затуманюватись, втрачаючи чіткість, як було кожного разу після снів, в яких побував Рей.

Знову... Знову це кляте відчуття, коли голову дурманить темрява, а тіло стає млявим та нерухомим. Все точнісінько як тоді у лісі, коли я вперше зустріла Рея, проте так і не змогла розгледіти його обличчя. А ми ж так ніколи по-справжньому й не розмовляли – лише у цій хиткій, створеній ним, реальності, лише в моїх снах...

Під ногами щось зашаруділо – це був один із тих аркушів, проте обличчя чоловіка, зображеного на ньому, здавалось мені знайомим. Присівши навколішки, я майже впритул піднесла до очей пожовклий листок, аби краще розгледіти серйозне обличчя чоловіка, яке вирізнялось досить витонченими аристократичними рисами. Стара краватка, зморшкувата шкіра... я зойкнула від подиву, впізнавши у ньому чоловіка з мого сну, котрий ішов у натовпі поряд із моїм батьком. Хто ж він, цей незнайомиць? І що це все могло означати?..

Я зрозуміла дві речі: так, усе це знову був лише сон, режисером якого був Рей. Як тільки він покидав його – я втрачала свідомість і прокидалася у реальності. Друге – чоловік із аристократичним обличчям являвся мені уже двічі. Це мене неабияк заінтригувало.

Розділ VIII

В той день я ледве поборолася спокусу прогуляти школу. Прокинувшись ще до будильника, невиспана, я хвилин з п'ятнадцять витріщалася на своє нове відображення у дзеркалі. Моє коротке волосся розкуйовдилось уві сні і живописно стирчало в різні боки. Мені навіть сподобалось! Навіть батько не здавався особливо здивованим, побачивши мене уранці із обрізаним до плечей волоссям – а це найголовніше.

— Цікавий стиль, Шер! На тебе зійшло натхнення вночі? – тато навіть посміхнувся! Я була безмежно вдячна, що він не змусив мене вигадувати якісь безглузді пояснення моїх кардинальних перемін у зовнішності.

— Дякую, тату! Тобі подобається?

— Однозначно так! Ти наче й подорослішала і підросла на кілька дюймів, – уже зовсім розійшовся мій батько, в очах якого запалали жартівливі бісики. Вже за це одне я була дуже вдячна Реєві. Експеримент був вартий доброго клаптя моїх відчикрижених кіс. Тато був у прекрасному настрої! З такої нагоди я вирішила відкласти заплановану на сьогодні неприємну розмову про... навіть думати не хочу.

Тато, насвистуючи, енергійно пішов на кухню. Я почула, як зашкварчав на пательні татів фірмовий омлет (я мушу навчитися такий готувати!), і уже передчувала, як він почне задавати свої звичні ранкові запитання: «Каву із молоком чи без?» або «Я загорну тобі сандвіч у еко-пакет, гаразд?». Це було так славно! Я любила ці буденні речі, а зараз особливо гостро почала відчувати, наскільки вони прекрасні! Близька перспектива все це втратити змусила мене ще більше цінувати ці моменти тихої домашньої радості. Якийсь тугий комок почав підступати до горла і я змусила себе проковтнути його разом зі шматком божественного омлету. Потім, подумаю про це потім! Ще якийсь час, невимушено балакаючи з татом, я свідомо виштовхувала з голови нав'язливі уривки думок те, як же я буду далі жити... сама...у Лондоні...як і де я надібаю підрібіток...

Я була майже впевнена, що міс Кей розрулить фінансові питання (принаймні першої пори), якщо вже взяла на себе таку місію. Проте, я не збиралася користуватися цим вічно. Як-не-як, я не повинна була перетворюватись на якогось паразита і жити за чужий рахунок. Але не це видавалось мені зараз найскладнішим. Снідаючи отак на кухні з татом, я думала про те, що не готова, не хочу залишати його так рано. Проте, рано чи пізно мені довелося б це зробити. Буду дивитись на це під таким кутом. А поки, розслабся, Шерон. Насолоджуйся тим, що маєш сьогодні!

Завтра я буду змушена довіряти своє життя тим, хто має хоч якісь плани з його порядку. Моя логіка була проста – я не повинна була думати ні про те, що втрачу, ні про те, що отримаю взамін – лише сподіватися, що якимось воно буде.

Старанно пережовуючи омлет, я починала підозрювати, що мій план цього ранку не справджується – батько не запитав про каву. Ба більше, він навіть не збирався робити сандвіч, не говорячи вже про еко-пакет! Він сидів навпроти і, змовницьки усміхаючись, слідкував за траєкторією переміщення моєї виделки. Я, схоже, чогось не доганяла. Щойно я відкрила рот спитати у чому справа, як у двері будинку хтось постукав. Ми чекаємо на гостей? Перевівши здивований погляд на батька, я побачила, що він продовжує посміхатись і зовсім не поспішає відчиняти, лише кивком голови і порухом брів натякаючи мені, щоб відчинила я.

Видно, я дещо перестаралась, бо різко розчахнула двері навстіж, мало не покалічивши того, хто за ними стояв.

Цей хтось, сидячи задом в клумбі, був ні хто інший як...

— ЛУДО?!!

— Ти таки хочеш моєї смерті, зізнайся, Шерон. Я до тебе, можна сказати, з відкритою душею, а ти мені дверима по голові.

Але, мабуть, тут тільки я виглядала так, ніби щойно отримала дверима по лобі. Вирячившись на відполіровані шкіряні чоботи та новеньку куртку Columbia, я ніяк не могла втямити – Лудо переді мною чи його вичищена до блиску копія.

— Ага... на заступи їздив? Оновити гардероб... як я раніше не здогадалася, – тамуючи бажання кинутись йому на шию з радісним вереском, я старанно вдавала ображену

дівчинку.

— Ше-ерон, я розумію, ти бісишся, але дай все пояснити.

— Авжеж, поясни мені, будь ласка. А то я не доганяю. Ти без слова попередження зникаєш мало не на півроку, не відповідаєш на мої повідомлення, а тут з'являєшся... в нових чоботах... і збираєшся мені щось пояснити? Знаєш, я рада, що вгатила тебе дверима! Так тобі і треба, Редмуре!

— Так, я знаю, що повівся як справжній ідіот. Але, Шерон, я все залагодив. У Лондоні знають про твоє прибуття, тобі допоможуть і тобі не доведеться там перебиватися на мак-дональдсі, – він тараторив так швидко, як міг, добираючи вагомі аргументи. Досі сидючи в клумбі, йому вдавалося говорити так переконливо, що я нарешті відтанула.

— Я зустрічався з міс Кей, – говорячи це, він підвівся на ноги і дістав з кишені якийсь конверт, – відкрий, – Лудо кинув його мені.

Переводячи погляд з Лудо на цупкий пергаментний конверт, я дістала з нього... мої новесенькі фальшиві документи.

— А нехай тебе трясця... – приголомшено видихнула я, – Як вона це робить?

— Цим не переймайся, – уже широко і вдоволено усміхався цей новий стильний Лудо. – Головне, що вони чудово працюють! Мене не спіймали, як бачиш, – Лудо переможно вишкірився.

— Я зайду на хвилинку? – підійшовши впритул, Лудо протиснувся між мною і дверним відкосом до вітальні, струшуючи перед порогом зі своїх штанів мої фіалки з клумби. Я нічого не відповіла. Цьому хлопцеві не потрібен був мій дозвіл. Я вражено дивилась, як мій батько без ані найменшого здивування потискає руку Лудо, поплескуючи його по плечі.

— З поверненням, Лудо! – щиро сказав мій батько-конспіратор.

— Містере Гарднер, радий вас бачити. У вас випадково не знайдеться льоду? Всадовивши Лудо до столу і поставивши перед ним каву (в моїй персональній кружці!), батько висипав кілька кубиків льоду в кухонний рушник і подав йому.

— Сила у неї є, еге ж, хлопче? – ледь стримуючись, щоб не розреготатись, сказав тато.

— Та це не те слово, містере Гарднер! Я уже починаю її боятися! – зиркнув Лудо на мене, потираючи лоба.

Я почувалася третім зайвим, мовчки спостерігаючи із ганку за цією ідилією. Батько варив третю каву, а Лудо було, мабуть, начхати на те, що уроки починалися о пів на дев'яту, тобто вже десять хвилин я повинна була сидіти на уроці підсліпуватої математички. Варто було мені про це подумати як із кухні почулися швидкі кроки і поскрипування підлоги.

— Дякую за каву, – крикнув Лудо через плече, тримаючи мій рюкзак і ще кілька сандвічів у еко-пакетах.

— Набалакались? – спитала я байдуже.

— Поспіши, є справи. – відповів Лудо, мацаючи чималу гулю на лобі.

— Не мусоль її, буде тільки гірше.

— Думаю, гірше уже не буде, дверей було цілком достатньо, – пирхнув Лудо, дістаючи сандвіч, – Я так співчуваю твоєму батькові. Зрозуміло, чому він такий щасливий, коли ти йдеш із дому. А ще, мабуть, він купує кілька дверей про запас, вгадав?

— Ой, заради Бога, може досить вже про це?

Я думала, ми будемо йти всю дорогу до школи, без увагу піднесено теревенячи, розповідатимемо один одному про все, про що не могли поговорити за останні місяці.

Натомість ми йшли мовчки, копаючи поперед себе камінці і заховуючи незвичну мовчанку сандвічами. Було таке враження, що мені треба було заново звикнути до Лудо. Може це його обновки так на мене впливали, а може щось іще. Я не була певна та відчувала якусь дистанцію між нами. І я не могла зрозуміти її причину. Ми й словом поки не обмовилися про його поїздки до Лондона. Може, я просто боялась зачіпати цю тему.

Нам довелося добряче петляти, оминаючи ті вулиці, які перекрили через дорожні роботи. І куди б ми не забрідали – скрізь потрапляли у якісь глухі закутки. Врешті, ми обоє плюнули на ті лабіринти і перелізли через чийсь приватну огорожу, за якою було поле. Йти було ще хвилин з п'ятнадцять, проте ми не поспішали, бо уже й так спізналися. Не було що втрачати.

— Підемо навпростець? – запитав Лудо, видивляючись стежку.

— Там повсюди купи лайна, я пас.

— Це ти сказала лізти через паркан, добре, що нас не побачила та дама із пуделем, це був би кошмар. Ти бачила ту сиву потвору?

— Вона напрочуд мила жінка. Одного разу...

— Та я про собаку! – зареготав Лудо.

— Нас би точно помітили, якби ти повис на паркані на своїх новеньких джинсах, – вишкірилась я, уявивши цю картину, – На таке шоу зійшлося б подивитися все місто. Я би збирала гроші за квитки у перших рядах! – продовжувала знущатись я.

— Якби повис – стягала б, – буркнув Лудо.

— Твій зад – не моя проблема. До речі, ти мені дещо заборгував.

— Невже? – здивувався Лудо. І що ж це за борг? – подивився він на мене з-під лоба, очевидно, розуміючи, про що я, та намагаючись вдавати з себе дурника.

— Детальніше.

— Ти про що?

— Я хочу знати детальніше про цей твій план. І хіба не про це ти хотів зі мною поговорити?

— Правду кажучи, ні.

— Ні? – щиро здивувалась я. – Тоді про що? – я починала біситися. Я гадала, що за чотири місяці нам знайдеться про що поговорити, а розмова не клеїлась хоч би що.

— Ти знайома із Реєм?

Питання мене приголомшило. Раніше я ніколи не згадувала про Рея у присутності Лудо. Я добре пам'ятаю той крижаний погляд, яким він спопеляв Рея із голови до п'ят у лісі. Не важко було зрозуміти, що вони ненавидять один одного, можливо, навіть більше ніж я думала. І саме з цієї причини я вирішила не розповідати Лудо про наші зустрічі у моїх сновидіннях, якщо це можна було так назвати. Я ще не визначилась, як сприймати Рея. Попри те, що Лудо його не терпів, м'яко кажучи, і попри те, що, я толком не знала про Рея нічого, окрім не надто принадних здогадок і припущень, я почувалась в його присутності... спокійно, якщо так можна сказати. Інтуїція підказувала мені, що я можу йому довіряти. Та ж таки інтуїція підказувала мені й те, що Лудо не повинен був дізнатися про наші нічні зустрічі. Я не знала чому, просто відчувала, що так буде краще.

— Я розчарований. Ти не довіряєш мені. – не дочекавшись моєї відповіді, мовив Лудо.

— Ні, Лудо, все не зовсім так. Я просто...

— Просто що? Я хочу щоб між нами не було секретів, інакше наш план не вдасться.

— Твій план, – виправила я його.

Але він проігнорував мою поправку.

– Ти розумієш, що все базується на взаємній довірі, а ти, наче, так і хочеш все зіпсувати, – відрізав Лудо.

Він почав нервово гризти ніготь на великому пальці.

– Ні я не розумію, Лудо. Я вже нічого не розумію.

– Що я по-твоєму маю на це сказати?

– Коли ти дізналася його ім'я?

– Тоді, як побачила вас обох у лісі. Ти ж ще раніше здогадався, що він знайшов мене? То тому ж ти тоді клеїв дурня? Між вами якийсь конфлікт? Може це ти мені поясниш, що тут і до чого? Що ти маєш проти Рея?

– Саме про це я і хотів з тобою зараз поговорити.

Видно, не судилось нам сьогодні дійти до школи. Ми всілись біля підніжжя пагорба, сховавшись в тіні.

– Ви бачились після того випадку у лісі?

– Ми.., – я втупилась у невизначену точку десь у повітрі, несвідомо заламуючи пальці. Чорт, я не хотіла говорити про це – Лудо мене змушував. Я воліла б мовчати – Лудо наполягав. І знову ж таки я не знала чому.

– Рей був моїм найкращим другом, – почав говорити Лудо, побачивши, що нічого з того не вийде, – Наші сім'ї ворогували після Великого Розколу клану, але тоді нам було це байдуже. Чвари наших родин нас не обходили і я думав, що так буде завжди, – Лудо, знайшовши у траві якийсь патишок, почав тицяти ним у землю і виводити якісь дивні каракулі.

– Рей не просто з тих інших хранителів, Шерон. Прізвище Рея – Кроу. Він з роду Кроу, Шерон, з роду вбивць, що створив мітки часу, – Лудо кивнув на дивне креслення під своїми ногами, на яке я спочатку особливо не звертала уваги.

Малюнок нагадував собою циферблат годинника із дванадцятьма стрілками, кожна наступна з яких була довшою за попередню.

– Здогадуєшся, що це? – запитав він, наперед знаючи відповідь.

– Мітка? Вона зовсім як...

– Кишенькові годинники, які вони із превеликим задоволенням знищують. Символічно, скажи?

Вмить у грудях щось із такою силою сіпнулось, що я втратила здатність нормально дихати.

– Шерон, ти бліда, з тобою все нормально? – зойкнув Лудо, враз зачовгавши ногами малюнок, – Вибач, я й не думав, що на тебе це так... вплине.

Я хотіла будь що викинути із голови нав'язливі спогади: постать Рея у лісових хащах, оповитих німою тишею, той брязкіт побитого скла та шурхіт аркушів під його ногами. Сміх, голос, погляд... вбивці. Як я могла бути такою легковажною? Як я могла думати, що йому можна довіряти?

Зброя, створена родиною Кроу, яка зрівняла будинок Гарднерів із землею, перетворивши його на попіл, забрала у мене маму. Сам факт того, що я розмовляю із представником того клятого роду десь у паралельній реальності моїх снів лякав мене до неможливості.

– Шерон...

– Що? – я злякано втупилась у Лудо.

– Я мовчав, – він виглядав дійсно стурбованим.

– Вибач, мабуть, примарилось, – промимрила я, цілком певна, що бачила, як його губи промовили щойно моє ім'я.

– Шерон, він бреше. – знову чітко промовив Лудо.

Та що це? Я напевне здуріла. Чи то в мене в очах двоїлося, чи то... обличчя Лудо мінілося в мене на очах, ніби роздвоюючись. Воно спотворювалося, враз то стаючи колишнім, знайомим, а то його голос починав скрипіти, як в поламаному телефоні чи у

старому фільмі жахів. Та при тому, його уста говорили так чітко:

– Шерон, він бреше – той, хто перед тобою.

Затуливши вуха руками, я дременула вниз по схилу, випереджаючи власні ноги. Торішні будяки чіплялися об поділ куртки, а я бігла все далі й далі.

Я не знала як втекти від примар, які жили, на жаль, не у моїй уяві. Куди сховатися від дволиких міражів, які то з'являлися то зникали. Мій друг у мене на очах перетворюється на чудовисько, а у снах я розмовляю із вбивцею.

Я бігла, доки стало сили, а потім просто опустилась на траву, віддихатись. Лежачи горілиць, я спрямувала погляд угору в спробах побачити світ по той бік хмар. Той рай, що кожен так прагне знайти. Я чекала настання невідомого завтра і просто спостерігала, як усе, про що я так мріяла, потрохи зникає у вирі подій.

Не пам'ятаю про що саме я тоді думала. Усі думки полетіли високо до сліпучого сонця. Зі мною залишились одні лише бажання – нікому не сказані, не забуті, не здійснені, але вічні.

Все змінювалось і скоро цей день добіжить кінця, а я так і продовжувала дивитись на небо у пошуках раю, в марних очікуваннях зберегти хоча б клаптики минулого.

Розділ ІХ

Одинадцять пропущених і дев'ять із них від Лудо. Мій телефон буквально розривався від надокучливих дзвінків, але я вперто продовжувала ігнорувати, далі порпаючись у полицях.

— Та візьми ж ти нарешті той телефон! – прогрімів батько зі свого кабінету на горищі, затарабанивши по батареї. Ми цілком успішно могли так перегукуватись, якщо вікна в мою кімнату були прочинені.

— Хай іде геть! – зарепетувала я щосили у відповідь.

— Не мордуй хлопця! – Почулось згори рачки, – І зайти до мене!

Я виповзла з-під купи одягу, який вигорнула з полиці, щоб перебрати, і прокричала в стелю: «Ти до мене??»

— Ні, до підлоги! – жартома відгукнувся батько.

Якийсь час я мовчки дивилася на двері, що вели у кімнату на горищі, ледь торкаючись пальцями холодної ручки. Сто років не була у батьковій комірчині, проте, знаючи його, там такий же безлад, як і був.

— То ти ідеш чи як? – почулося з-за дверей.

Я прочинила двері. В кімнаті пахло тирсою та лаком, від чого у мене засвербіло у носі.

– Не хочеш тут трохи провітрити? – мовила я, переступаючи високий поріг.

Батько, чимось дуже зайнятий, не повертаючись, вказав мені жестом на дерев'яний ослінчик під стіною.

Я сіла і, поки батько закінчував роботу, роздивлялася довкола. Кабінет був маленький, для нас обох було вже затісно. Тут було повно різнокаліберних картонних коробок. Вони були виставлені вздовж стіни, засунуті під неоковирний диван, який батько замовив колись на якомусь сайті в інтернеті. Пам'ятаю, як ми реготали, коли його доставили. Це було щось на кшталт тих приколів із серії «замовив товар із Китаю». Саме через те, що той диван так підняв нам настрій, батько не став його повертати назад, а таки знайшов йому почесне місце на горищі подалі від людських очей. Більша половина старих речей, яким пора було на пенсію, знайшла свій прихисток тут – батько любив давати їм другий шанс.

Бліде сонячне проміння, що ліниво заповзало через одне єдине трикутне віконце, не могло повністю подолати напівтемряву, що, здавалось, ніколи не полишала горище. Я усміхнулась про себе, подумавши про те, що при наявності світла, темрява стає ще більш очевидною.

Затамувавши подих, я роздивлялась унікальну колекцію мого батька, що складалась з десятків кишенькових годинників, підвішених на ланцюжках до стелі. Це були неймовірні годинники. Всі були різні, кожен був неповторним. Із золота, срібла, бронзи чи міді. Деякі навіть були справні, проте стрілки більшості з них назавжди завмерли, вказуючи інший час. Як я здогадувалась тепер, це мала бути мить зникнення їх колишніх власників.

— Якби не викарбувані імена, я зовсім забув би як і від кого той чи інший годинник потрапив до мене, – раптом сказав батько немов сам до себе, але я розуміла, що слова призначалися мені. Я намагалась навіть не дихати голосно, аби не зіпсувати мить. Ту довгождану мить, коли ми з батьком нарешті заговорили про це! Очевидно, як і я, він відчув, що уже пора, що слухна мить настала.

— Хтось передавав мені свої годинники особисто, завчасно, так би мовити, хтось заповідав передати мені свій кишеньковий годинник уже після свого зникнення, а ще якісь потрапили до мене через треті руки. Власників більшості я навіть ніколи не зустрівач. – продовжував батько задумливо.

— Завчасно? – перепитала я, добре розуміючи, що це означає.

Батько підійшов до нашого кумедного дивана, вмовився на краєчку і поплескав долонею по сидінню, запрошуючи мене сісти поруч з ним. Щойно я зайняла запропоноване місце, він продовжив.

— Так, Шерон, уяви собі лишень, на що перетворюється життя тих, у кого з'являються мітки. Життя у режимі зворотного відліку – не надто весела штука. Та ще й усвідомлення того, що про тебе просто забудуть. От приречені і використовують свій час, щоб завершити справи і створити свою власну маленьку реліквію, щоб пам'ятали принаймні їхні імена. Але ти уже в курсі, міс Кей тобі розповіла, – посміхнувся він. Я з подивом поглянула на цього конспіратора, який вкотре продемонстрував, що знає більше, ніж я гадала, і що за моєю спиною існує якась мережа «таємних агентів», в яку точно входили мій батько, міс Кей і Лудо.

Лудо. Я не полишала думки про нього. Може, батько мені щось прояснить?

— Тату, що ти знаєш про Лудо? – почала я здалеку.

Батько усміхнувся, але тут таки вдавано строго звів брови і тицьнув в мене вказівним пальцем.

— Ти – жорстоке дівчисько! Чому ти не хочеш із ним поговорити?

Я подумала, що батько знає далеко не так багато, принаймні не про Лудо. Йому безумовно подобався цей хлопець. Але віднедавна, я зрозуміла, що з цим хлопцем все було не так просто. В ньому було щось таке, про що ми не маємо жодного уявлення. Це щось мене тривожило і навіть лякало.

— Тату, Лудо, здається, має якісь проблеми з..., я не певна, що воно насправді. Просто відчуваю, що мені варто надалі бути з ним обережною.

— Ну гаразд. Я не хочу втручатись у ваші справи. Але, може скажеш, чим він тебе так налякав? Він же, здається, славний малий!

— Так, тату, славний. Але, як би це описати, в ньому проступає якийсь інше єство, і той інший Лудо не такий...

Батько посерйознішав і з розумінням кивнув головою.

— Не скажу, що зрозумів, про що ти, але в такому разі будь обачна. Я поговорю про це

з Шарлоттою.

— З Шарлоттою?

— Ну, з міс Кей, – пояснив він. Якось дивно було чути, що в директорки є звичайне людське ім'я.

— То ви з міс Кей тісно спілкуєтесь, я бачу, – проконстатувала я.

— Ну звісно ж! – підтвердив батько. Вона директорка школи, де ти навчаєшся! Я мав честь побувати в її кабінеті через твою поведінку! – пожартував він, – А якщо серйозно, Шер, то як ти гадаєш? Вона ж подруга твоєї мами. Я не дарма обрав це містечко для нашої з тобою схованки. Шарлотта допомагала і твоїй мамі також. Повір, не завжди міс Кей була директоркою школи-інтернату. За її плечима дуже цікавий і цінний досвід роботи... з документами, – підморгнув мені батько. – У пам'ять про Анну вона взяла на себе місію допомогти мені переховувати тебе стільки, скільки буде потрібно. Я чимало завдячую їй, Шерон.

Я мовчки кивнула головою. Мама. Я так явно відчула її любов і турботу про мене. Вона змогла, попри небуття, захищати мені і досі.

— Ти ж знаєш, я чую її досі, маму.

Тепер мовчки кивнув батько.

— Я би так хотів теж почути її, Шер. Принаймні, я маю хоча б спогади. А те, що ти чуєш її, до речі, є, я гадаю, першими проявами твоєї майбутньої сили. – Я витріщилась на батька зацікавлено. Ще ніколи не думала про свою силу. Ніколи не відчувала її в собі. Чесно кажучи, я взагалі сумнівалася, що я й справді та сама Гарднер. Я завжди звикла сприймати себе як цілком звичайну. Ну, хіба що в оточенні незвичайних персонажів.

— Лудо колись казав, – мовила я знову, – що, якщо годинник розбивається, то імені його власника уже не пам'ятають. Але я пам'ятаю...

Тут батько зірвався з місця і нервово закрокував кімнатою. Проте тут особливо не розженешся – два кроки туди, два назад. Він, здається, все зрозумів і без слів. В його погляді був такий жаль, ніби... він втратив її знову, мою маму. Спустивши трохи пару, він знову присів на диван, обхопивши голову руками.

— Ми ж зараз про одне і те саме, Шерон? Ти ж говориш про той годинник? – схвильовано мовив він, вивернувши порожню кишеню своїх брюк, де завжди носив мамину реліквію. Я промовчала і він, кивнувши, глибоко зітхнув. – В той день я його... загубив. Просто загубив, хоча ніколи раніше не втрачав пильності, – з жалем у голосі продовжив він, – Я щось, пам'ятаю, тоді зморився і приліг у дворі на канапі. Я заснув всього на кілька хвилин, а коли прокинувся, його уже не було! Він просто зник! Я обнишпорив скрізь: подвір'я, будинок, горище, але й досі не знаю, де він та що з ним. Зате я знала.

— Ти тоді бачив сон? – наперед знаючи відповідь, спитала я.

— Це не було схоже на сон, Шер. Звичайне сновидіння я не пам'ятав би пів року. Авжеж. Я посміхнулася сама до себе. Я знала, чиїх це рук справа. Рей. Він навчив мене правил своєї гри і зараз мені не доводилося морочити собі голову. Рей викрав годинник у батьковому сні, і він насправді зник у нього в реальності. Так само він його і знищив, уже у моєму сні, поки я задрімала на галявині. Рею не потрібно було з'являтися в реальному світі, щоб на нього вплинути. Він прекрасно міг це робити через сни. Така була його сила хранителя.

— То, ти точно знаєш, що годинник розбито? – запитав батько голосом, повним надії. Мені було жаль його, як тоді було жаль і себе, і маму, проте який сенс брехати?

— Я знайшла мамин годинник так само, як ти його втратив – уві сні, тату. Він був... майже цілий, – я спробувала хоч трошки пом'якшити удар. Батько з розумінням ще

раз кивнув головою. В наступну мить він опанував себе і зі здивуванням промовив:

— Але ти пам'ятаєш! Ти зберегла в пам'яті мамине ім'я, і це надзвичайно! Зустрічаю подібне вперше.

— Чому ти ніколи раніше не згадував про неї? – мені хотілось поговорити про це. Я відчувала, що прийшов той самий слушний момент, коли я можу запитати про це відкрито.

— Я просто хотів, щоб ти ще пожила звичайним нормальним життям, адже надалі це навряд чи буде можливо. І ще... я намагався якомога довше відтягнути цей момент, Шерон. Момент, якого я завжди боявся, але завжди знав, що він настане. Той клятий момент, коли ми будемо з тобою прощатись, коли я буду змушений відпустити тебе, бо більше не зможу дати тобі прихистку і безпеки. Твоя реальність підійшла до тебе впритул, Шер, і ти мусиш іти їй назустріч.

Я була вражена почутим. Мій батько знову випередив мене, позбавивши необхідності шукати слова, щоб сказати все те, що він сам щойно вимовив.

Я ледве спромоглась прошепотіти у відповідь схвильоване «дякую», як він міцно обняв мене. Так, обнявшись, ми сиділи якийсь час. Кожен думав про своє, але, разом з тим, про одне і те ж. Я наважилась порушити мовчанку.

— Мені страшно, тату, – зізналась я, – Почуваюсь, ніби на моїх плечах якийсь непосильний для мене тягар. Я навіть не розумію до кінця, що саме я маю зробити. Як я там без тебе? – він ще міцніше обійняв мене, а я продовжувала жалітись. Я мусила нарешті виговоритись.

— Міс Кей казала щось про ледве не кінець світу, який я маю зупинити, але ж я... насправді слабка.

Батько поглянув на мене серйозно, але в його очах зблиснула посмішка.

— То ти гадаєш, що повинна рятувати увесь світ?

— А хіба ні? – спантеличено запитала я.

— Послухай, – батько підбирав годящі слова, – я знаю, про що казала Шарлотта. Вони з мамою часто балакали про це. Світ і справді хворий, але не берись рятувати його самотужки. Наразі, тобі варто подумати виключно про себе. Знайди свій шлях, відшукай союзників, друзів, оточи себе тими, кому зможеш довіряти. У вирі подій ніколи не забувай пливсти далі. І знай – ти не одна.

На цих словах, відчуваючи неймовірне полегшення, я знову кинулась у батькові обійми. Отож, все було вирішено. Прийшов час перемін і мій батько був морально готовий до них ще задовго до усього цього.

— Тож я маю їхати до Лондона, тату? Як мені вижити, коли я буду там зовсім одна? І... я поїду без Лудо. Я поїду сама.

Тут батько раптом діловито підняв палець угору і, підставивши під ноги ослінчик, зняв із гачка у стелі маленький годинник на мідному ланцюжку – найнепримітніший з усіх – і подав його мені, – Це.., – почав він енергійно, – Це допоможе тобі зорієнтуватись у Лондоні і знайти там того, хто надасть тобі перший прихисток. Він колись потурбувався і про Анну. Вона і привезла з собою цей годинник, коли повернулась із Лондона, його власник віддав його їй на збереження.

— І що мені з ним робити? Як я знайду ту людину? Тут навіть імені його немає, лише ініціали – З.Ф. Скільки людей з такими ініціалами може бути в багатомільйонному Лондоні?! – уже починала панікувати я.

— Послухай, Шер, – заспокоїв мене батько, – Це якось спрацює. Зробиш один крок – стане ясно, в якому напрямку робити наступний. І не ігноруй інтуїцію. Зрозуміла?

— Дякую, тату, – кивнула я у відповідь, – Тільки ще одне останнє на сьогодні питання. Ти не проти?

Батько поглядом заохотив мене продовжувати.

— А... куди потрапляють душі зниклих? – мовила я, поглянувши на небо у трикутному віконці. – Їм є куди йти?

Краєм ока я помітила як батько здивовано звів брови.

— Хтозна, можливо, вони знайшли той рай, який ми всі так шукаєм. Як думаєш, який він?

— Рай? – непевно перепитала я, – думаю, це там, де тепло.

— Гаразд, – усміхнувся він, – іди пакуй валізи. Завтра рано прокидатися.

Усміхнувшись у відповідь, я пішла до себе, залишивши двері трохи прочиненими.

Змірявши поглядом купи мотлоху розкидані по кімнаті, довелося змиритися з думкою, що спати я таки сьогодні не ляжу. Спустившись на кухню, я взялася варити подвійну порцію кави, тим часом думаючи про своє. Очікуючи, доки закипить вода в чайнику, я вилізла з ногами на підвіконня, мало не перекинувши саджанець авокадо у горщик. Овальний настінний годинник показував дев'яту вечора, а я тільки те й робила, що витріщалась на нього, ніби намагаючись уповільнити час.

Чомусь я згадала Має, мою найкращу подругу, яка забила на школу у Бейквеллі і віднедавня переїхала навчатися у якийсь спеціалізований заклад з музичним ухилом у Шеффілді. Вона завжди чітко знала, чого хоче досягнути у житті і знала, що для цього потрібно було робити. Авжеж, вона ж ніби народилась з гітарою в руках. А я..., що робитиму я? Моє майбутнє було для мене за сімома завісами. Та в цю мить я згадувала наші з Має посиденьки, її вибухові жарти, від яких животи мало не репали і потім ще якийсь час боліли щелепи. З нею було так легко. Так, вона була трохи дивна, але саме це я в ній і любила. І вона приймала мене такою, як я є. Це і було найціннішим у нашій дружбі. Я так хотіла розповісти їй чистісінько усе, що зі мною відбувається. Я була певна, що вона б не покрутила пальцем біля скроні, а сказала би щось таке смішне, від чого мені враз полегшало би. Я знала, що ми з нею іще зустрінемось.

Шипіння киплячої кави повернуло мене до реальності. Я миттю підхопила кавник з вогню і вилила каву у здоровенну кружку. Обережно, щоб не розхлюпати гарячий напій на власні ноги, я пішла до себе. Збирати валізи. Завтра о сьомій я покину мій любий крихітний Бейквелл, а далі ранковим експресом прямісінько до Лондона.

Була глупа ніч, коли мені прийшла в голову ще одна думка. Навшпиньки ступаючи сходами нагору, я тихенько пройшла повз спальню батька, обережно, щоб не розбудити, і подалась на горище. Не прочиняючи широко двері, які жахливо скрипіли, я протиснулась крізь вузьку щілину і опинилася у комірчині. Нарешті могла дозволити собі подихати. У темряві я навпомацки пройшла повз ряд картонних ящиків і нарешті намацавши підвіконня, залишила на ньому хустинку із уламками маминого годинника – все таки я вирішила залишити його вдома.

Розділ X

Навколо ні душі – лише вітер і стукіт коліс потяга по коліях. Над принишкою землею і у кронах дерев, оповитих сірим туманом, той звук відлунював дивним ехом, яке можливе лише раннього ранку, коли місто ще не подало свій голос. Цього й варто було очікувати, адже ми дістатися до Гріндлфорда надто рано.

— Я ж говорила,.. – заскиглила я, впершись чолом у віконну раму Фольксвагена, – Могли хоча б поїсти. Я накалатала б омлета чи ще чого.

— Ти й так їстимеш його у Лондоні щодня, – батько голосно постукував пальцями по коробці передач, що починало трохи дратувати, – Пам'ятаєш, де ми зупинялися того разу?

— Ти про те кафе біля станції? Де ти на голодний шлунок впоров миску квасолі, накинувши зверху чотири сосиски?

— Давай забудемо про це, – батько зніяковіло почухав потилицю.

— Таке не забувається, – пирхнула я зі сміху, поринувши з головою у ностальгію.

— Може,.. – він зиркнув на мене скося, – ... звідси рукою подати.

— Але вважай уже, не викотись звідти, як того разу...

Якийсь час хрумка картопля-фрі кудись ще влізала. Сьорбаючи гарячий шоколад, що здавався несумісним з картоплею, я сиділа на старій дерев'яній канапі підібгавши ноги і дивилася, як довжелезні стрічки рум'яного бекону одна за одною зникають із батькової тарілки. Аромат фаст-фуду, здавалось, доносився до небес. У цьому місці не було нічого примітного: старенький відполірований часом столик, білі стіни, трохи закіптюжені, картаті фіранки, що створювали домашній затишок, але щось особливе тут таки було. Це кафе стало для мене декораціями фінальної сторінки цієї історії. Початок нової історії прибуде із потягом на платформу.

Знаєте... це дивне непереборне передчуття чогось далекого і невідомого. Воно трохи лячне, але, водночас, інтригуюче. Присмак новизни ніби відчуваєш на кінчику язика, як відчувається сіль на морському узбережжі при кожному вдиху терпкого повітря. Ще не знаєш напевне яке воно, це майбутнє – солодке воно чи гірке, але сама думка про це... Намагаєшся не плекати ілюзій, аби потім не розчаруватися, налаштуєшся заздалегідь бути вдячним за те, що буде, відчайдушно сподіваючись на краще. Так і я.

Що було далі пам'ятаю нечітко. Людські силуети мигтіли перед очима, голоси нерозбірливо відлунювали у голові, зливаючись в набір звуків. Я чула, як наближається той потяг, чекала його прибуття, але водночас хотіла прирости ногами до землі. Батько тримав мене за руку, а я міцно вчепилася пальцями у валізу. Останні обійми, поцілунок в чоло. А за якісь лічені хвилини нас відділяло вікно потяга.

Запхавши до вух свої сплутані навушники, я відкинулась на м'яку спинку і притулила голову до холодного скла. В такій позі я могла просидіти хоч вічність. Батько все ще махав рукою на прощання, стоячи по той бік вікна, а коли поїзд раптово здригнувся і плавно рушив уперед, він спершу йшов, а потім чимдуж побіг слідом, аж поки потяг не набрав швидкості, залишивши перон далеко позаду, а на ньому мого тата і моє безтурботне минуле. Я дивилась у вікно. Аж поки потяг не пірнув в темний тунель. Спершу я сиділа, затамувавши подих і швидко кліпала очима. Суцільна темрява, що огорнула нас, неприродньо давила на голову, лише зрідка миготіли ліхтарики на стінах, поступово перетворюючись на світлу полосу у суцільній темряві. Мені уявилося, що я у якійсь доісторичній печері. Сонце залишилось десь там нагорі... у батьковій комірчині, де тікають десятки кишенькових годинників. Думками я досі була десь там. Здається, я задрімала. В телефоні, який лежав на моїх колінах, висіло одне непрочитане повідомлення від батька. Тицьнувши по ньому пальцем, я побачила лише три слова – «Все буде добре». Це миттю нагадало мені нашу останню з міс Кей розмову у школі, коли вона казала мені ті самі слова, намагаючи підсилити їх своїм проникливим поглядом. Той вогник, який горів тоді у її очах завжди палатиме в моїй пам'яті. «Все буде добре» – сказали мені ті двоє, кого я люблю. Тільки я промовчала у відповідь і тоді і тепер. Декого я покинула, взагалі нічого не сказавши, сховалася у купе потяга, мов у мушлі, і чекала, коли знову з'явиться сонце.

Попереду стіни тунелю, здавалось, білішали і як тільки я вистромила носа у вікно, тіні дерев впали мені на обличчя, а світло боляче різнуло очі, уже звиклі до темряви. Потяг мчав назустріч вітру, а його довжелезна змієподібна тінь пливла у траві поруч з ним. Невідомі мені англійські містечка, що мелькали за вікном, були такими схожи-

ми до мого Бейквелла. А між містами суцільний простір. Уява не створювала бар'єрів, а очі не бачили кінця. Десь там далеко, у столиці Часу, мешкають такі ж, як і я – трохи дивні... у їхні жилах також тече кров древнього клану. Вони обдаровані вражаючими силами, про які мені ще належить дізнатися. Стільки всього ще треба дізнатися! Де-хто, можливо, носить на своєму тілі мітку часу, а хтось ховається у мільйонному натовпі Лондона, як буду і я, коли врешті прибуду туди – на станцію нового життя. Там височіє Біг Бен, що тримає на своєму шпичаку небо... Здавалося, мов би я уже його бачу...

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

Storiestoldto me
And stories told to you
Did you ever feel
Like they were ringing true?
...Bastille — Glory...

To be continued...